

Svartbok

Fakta och bevis om Vietnams aggressiva och expansiva handlingar mot Kampuchea

Press- och informationsdepartementet
i Kampucheas utrikesministerium, september 1978.

Oktoberförlaget 1979

Innehållsförteckning

Inledning.....	1
Kapitel 1 – Vietnams erövrarnatur	2
1. Aggressions-, expansions- och annektionshandlingar som Vietnam begått i det förflutna ..	2
2. De förfaringsätt och metoder som vietnameserna använt tidigare för att kunna införliva och sluka Kampucheas territorium i historien.....	4
3. De faktorer som fått vietnameserna att tillämpa en expansionistisk och annektionistisk politik	6
Kapitel II - Strategin om en ”Indokinesisk federation” under Ho Chi Minhs Indokinesiska Kommunistiska Parti	8
1. Indokinas Kommunistiska Parti och dess program	8
2. Tillämpandet av den vietnamesiska strategin om en ”Indokinesisk federation” i Kampuchea och den konkreta situationen 1930-1954	8
Kapitel III – Kampen mellan Kampuchea och Vietnam angående ende den politiska linjen från 1954 till 1970	14
1. Perioden 1954-1960	14
2. Perioden 1961-1970	15
3. Angående av vietnameserna utbildade och organiserade personer	17
Kapitel IV – De vietnamesiska försöken att tillintetgöra Kampucheas Kommunistiska Partis självständiga linje från 1970 till 1975.	19
1. Läget i Kampuchea före statskuppen: Vietnam motsatte sig med våld Kampucheas Kommunistiska Partis politiska linje.....	19
2. Statskuppen 18 mars 1970: Vietnam berömmar Kampucheas Kommunistiska Partis politiska linje och ber om hjälp och stöd från Kampucheas Kommunistiska Parti.....	21
3. De vietnamesiska manövrerna mot delegationen från Kampucheas Kommunistiska Parti på genomresa i Vietnam.....	25
4. De vietnamesiska manövrerna i Kampuchea för att gripa makten över staten	26
5. Vietnameserna önskade undanröja ledningen i Kampucheas Kommunistiska Parti i november 1970.....	29
6. Vietnamesernas kriminella och fascistiska handlingar gentemot folket i Kampuchea	31
7. Den vietnamesiska planen att störta den revolutionära makten i Kampuchea och sätta i dess ställe ett nytt kommunistiskt parti	32
8. Vietnamesernas otacksamma inställning mot Kampucheas Kommunistiska Parti som räddade dem från full ständigt sammanbrott 1970-1975	34
Kapitel V – Parisförhandlingarna och de vietnamesiska försöken att omintetgöra Kampucheas revolution	35
I. Innehållet i förhandlingarna mellan Kampucheas Kommunistiska Parti och vietnameserna 1970-1971.....	35

Parisförhandlingarna mellan vietnameserna och amerikanerna och de vietnamesiska manövrerna för att omintetgöra Kampuchéas revolution	36
Kapitel VI – Hur Vietnam agerat för att genomföra sitt mål att annektera och uppsluka Kampuchéa från 1975 till idag	40
1. Från 17 april 1975 till första halvåret 1977	40
2. Från mitten av 1977 till mitten av 1978	42
3. Vietnams försök att anstifta en statskupp i maj 1978	43
4. Nederlag för den vietnamesiska strategin ”blyxtangrepp, blyxtseger”	44
Kapitel VII – Sammanfattning	46

Inledning

”Demokratiska Kampuchea vill ha och är fast beslutet att upprätthålla nära och vänskapliga relationer med alla länder som det har gemensamma gränser med och med alla världens länder, nära eller fjärran, grundade på ömsesidig respekt för suveränitet och territoriell integritet.” (Demokratiska Kampuchebas författning, kapitel XVI, artikel 21).

Detta är Kampuchebas folks ärliga målsättning och grunden för Demokratiska Kampuchebas utrikespolitik. Men Vietnam¹ som alltid strävat efter att annektera och sluka Kampuchea och att utplåna den kampuchebanska rasen genom sin ondskefulla strategi att bilda en ”Indokinesisk federation”, har agerat å det svekfullaste under flera decennier för att nå sitt mål:

- 1930-1945 verkade vietnameserna genom Ho Chi Minhs Indokinesiska Kommunistparti.
- 1945-1954 agerade vietnameserna under den gemensamma antikolonialistiska kampens fana.
- 1954-1970: Genèveavtalet (20 juli 1954) tvingade vietnameserna att dra sig tillbaka från Kampuchea och återvända till sitt land, men de glömde aldrig den ”Indokinesiska federationens” strategi. De motsatte sig Kampuchebas Kommunistiska Partis linje från 1960 och de har undan för undan agerat för att omintetgöra Kampuchebas revolution.
- 1970-1975 räddade Kampuchebas revolution vietnameserna från nederlag. Men vietnameserna, som i brist på eget territorium hade flytt in på kampuchebanskt territorium sedan 1965, fortsatte ännu mer aktivt med sabotageaktioner mot Kampuchebas revolution med avsikt att uppsluka Kampuchea.
- 1975-1978: Vietnameserna har, i maskopi med USA-imperialisterna, lett uppror och kupp försök för att störta Demokratiska Kampuchea överända. Eftersom deras brottsliga handlingar alltid misslyckats, mobiliserade de i slutet av 1977 fjorton divisioner för att angripa och inta Demokratiska Kampuchea. Målet var att bemäktiga sig landet i ett enda slag, enligt deras strategi ”blixattack, blixseger”.

Vietnam har således sedan mycket lång tid tillämpat en plan för att uppsluka och annektera Kampuchea. Sedan nära tjugo år har Kampuchebas folk, under Kampuchebas Kommunistiska Partis och kamrat sekreterare Pol Pots rättvisa och klarsynta ledning, krossat alla omstörtande och undergrävande handlingar, alla försök till statskupper och alla militära aggressionshandlingar från vietnamesernas sida. Demokratiska Kampuchea väntade till den 31 december 1977 med att delge världen sanningen om Vietnams brottsliga handlingar gentemot Kampuchea. Regeringen gjorde så därför att den ville värna om vänskapen med Vietnam. Med denna kloka och mogna ståndpunkt som grund försökte den lösa problemet på fredlig väg. Från 1970 till 1976 förde Kampuchea förhandlingar ett hundratal gånger med Vietnam på centralkommitténivå, varav ett femtiotal leddes av kamrat sekreterare Pol Pot. Förutom alla dessa förhandlingar på hög nivå förekom otaliga förhandlingar på zon-, region-, och distriktsnivå. Men alla dessa förhandlingar strandade därför att Vietnam aldrig övergivit sin grundplan att angripa, erövra och bemäktiga sig territorium.

Denna svartbok är inte ett forskningsresultat och inte någon avhandling, utan ett dokument som samlar alla fakta och händelser som de upplevts under kampen.

¹ I det följande betecknar orden ”Vietnam” och ”vietnameser” hela tiden Vietnams Kommunistiska Parti (då Vietnams Arbetarparti), regeringen i Hanoi eller den Provisoriska Revolutionära Regeringen i Sydvietnam, ”Vietminh”, ”Vietcong”. Ngo Dinh Diems, Thieu-Kys klickar och andra är bara USA-imperialisternas lakejer.

Kapitel 1 – Vietnams erövrarnatur

1. Aggressions-, expansions- och annekthionshandlingar som Vietnam begått i det förflutna

De aggressions- och annekthionshandlingar som Vietnam har begått såväl i det förflutna som i nutiden tillåter varje iakttagare att klart se Vietnams och vietnamesernas rätta natur, nämligen som angripare, annekthionister och slukare av andra länders territorium. Däröm vittnar vietnamesernas annektering av Champa och Kampuchea Krom.

a. Champa

Champa grundades på 100-talet e.Kr., under Nokor Phnoms tid i Kampuchea. Dess territorium motsvarade det nuvarande Vietnams centrala del. Dess befolkning hette Cham. Ett vittnesbörd öm att Champa ägde en av Sydostasiens gamla öm lysande civilisationer är My Son-monumenten. Vietnameserna begick oavbrutet aggressionshandlingar mot Champaterritoriet:

- 1417 erövrade vietnameserna Champas huvudstad, Vijaya, och gav den namnet Binh Dinh. Från denna tidpunkt började Champas förfall som ledde till att Champa gradvis försvann som nation. Vietnameserna ”slukade” därefter hela Champas territorium, och återstoden av Cham-befolkningen som bodde söder öm huvudstaden Vijaya absorberades av den vietnamesiska majoriteten.
- 1611 annekterade vietnameserna Phu Yen-regionen söder öm Qui Nhon.
- 1653 annekterade de Khanh Hoa-regionen (Kauthara på Cham) nära Nha Trang samt Phan Rang-regionen (Panduranga på Cham).
- 1963 hade vietnameserna helt ”slukat” Champa i och med annekterandet av Phan Thietregionen. Chamfolket förintades av vietnameserna Parallellt med sin erövring av Champa tvingade vietnameserna sitt koloniala ök på Laos.

När väl Champa erövrats, fortsatte vietnameserna sin expansion i riktning mot Kampuchea Krom (vilket på Khmer betyder ”södra Kampuchea”).

b. Kampuchea Krom

Det är den del av det nuvarande södra Vietnam som består av den västra delen av floden Donai och av Mekong-deltat. Frankrike kallade denna del ”Cochinkina”¹. Detta territorium utgjorde en integrerad del av Kampuchea sedan mer än 2 000 år. Vietnameserna började inkräkta på det i början av 1600-talet.

1623 fick de tillstånd att bedriva handel i Prey Nokor, som de senare kallade Saigon. De utnyttjade detta tillstånd för att skicka dit tiotusentals av de sina. Vietnameserna hade begärt tillstånd att handla i Prey Nokor (Saigon) bara under en period av fem år. Men efter denna tid vägrade de att ge sig av. 1645 krävde Kampuchea att Prey Nokor (Saigon) skulle återställas, men vietnameserna vägrade. 1653 krävde Kampuchea ånyo att Prey Nokor (Saigon) skulle återgå till moderlandet. Vietnameserna lovade att så skulle ske. Men det var falska löften – de lät flera tiotusentals av sina landsmän bosätta sig i Prey Nokor. Från denna språngbräda fortsatte vietnameserna sin expansion och sina annekteringar.

De fakta som ges härnedan, belyser hur vietnameserna trängde fram på Kampuchegas territorium. Men det betyder inte att vietnameserna lade beslag på dessa områden vid dessa datum, för hela Kampuchegas folk och nation bekämpade hela tiden de vietnamesiska invasionerna och annekteringarna.²

¹ Öm detta namns betydelse, se sid 4.

² Namnen inom parentes är de, som vietnameserna gav de khmeriska städerna och provinserna efter att ha annekterat dem.

- 1699 ockuperade vietnameserna provinserna Ba Ria (Phuoc Le), Kampong Sraka Trei (Bein Hoa) och Prey Nokor (Saigon).
- 1715 kunde vietnameserna, utan de khmeriska myndigheternas kännedom, med hjälp av skojare i sin tjänst, i praktiken kontrollera provinserna Peam Banteay Meas (Ha Tien) och Kramoun Sa (Rach Gia).
- 1732 tog vietnameserna provinserna Peam Me Sar (My Tho) och Long Hor (Vinh Long).
- 1757 försökte vietnameserna flytta gränsen till Moat Chrouk (Chau Doc).
- 1758 intog vietnameserna provinsen Preah Trapeaing (Tra Vinh) och provinsen Bassac med huvudorten Srok Treang (Soc Trang).
Kampuchearna förde en ständig kamp mot vietnamesernas inträngande för att återta sina områden. Låt oss nämna de viktigare händelserna:
- 1731 reste sig befolkningen i provinsen Ba Phnom i östra Kampuchea för att jaga iväg vietnameserna.
- 1738 kastade Kampuchearna armén ut alla vietnameser från Peam Banteay Meas (Ha Tien).
- 1743 gjorde befolkningen i provinsen Bassac (Soc Trang) uppror och drev bort alla vietnameser; 1748 hindrade folket dem från att komma tillbaka. Kampuchearna armén krossade den vietnamesiska armén vid Sap Angkam, provinsen Pursat.
- 1776 gjorde befolkningen i provinserna Peam Me Sar (My Tho) och Long Hor (Vinh Long) uppror mot Kampuchearna armén befriade de båda provinserna.
- 1835-47 reste sig befolkningen i provinsen Preah Trapeaing (Tra Vinh) mot vietnameserna. 1845 skedde en folkresning i Kampuchea för att besegra vietnameserna.
- 1858 befriade befolkningen i Moat Chrouk (Chau Doc) sin provins och knöt den åter till Kampuchea. Kampuchearna armén jagade bort vietnameserna från provinserna Bassac (Soc Trang), Preah Trapeaing (Tra Vinh) och Kramoun Sa (Rach Gia).

Under Frankrikes kolonialvälde (1863-1954) lade vietnameserna beslag på andra kampuchearna områden. De var i maskopi med de franska kolonialisterna som 1859 intog regionen kring Prey Nokor (Saigon). Under den koloniala perioden förlorade Kampuchea följande områden:

- 1870-1873: provinsen Raung Damrei (Tay Ninh), området på bägge sidor om floden Vaico, områdena Peam Bateay Meas (Ha Tien), Moat Chrouk (Chan Doc) och Prasat Dâp (Dong Thap).
- 1890-1914: provinsen Choeng Preah (Song Be).
- 1929 annekterade de franska kolonialisterna provinsen Darlac (Dac Lac) och gav den till vietnameserna.
- 1939 knöt de franska kolonialisterna öarna Koh Trâl (Phu Quoc), Koh Russey (Hon Doc) och ett antal andra öar till Cochinkina, alltså till Vietnam.

Före andra världskriget hade vietnameserna annekterat 65 000 km² av Kampuchea Kroms territorium och övertagit ungefär en miljon av Kampuchearna befolkning. För närvarande finns nästan 4 miljoner Krom-khmerer.

Detta är de aggressions- och annekteringshandlingar som vietnameserna begått i det förflutna. Vietnameserna fortsätter nu att handla på samma sätt. Likt en pytonorm slukar de undan för undan befolkning. Och på samma gång angriper de i stor skala Kampuchea för att "sluka" dess territorium.

Både under den feodala tiden, under de franska kolonialisternas tid, under USA-imperialismens tid och under Ho Chi Minhs tid (det vill säga den nuvarande) har alltså vietnameserna visat sin rätta natur som angripare, erövrare och uppslukare av andra länders territorium.

2. De förfaringssätt och metoder som vietnameserna använt tidigare för att kunna införliva och sluka Kampuchéas territorium i historien

a. Det vidriga användandet av vietnamesiska flickor

Fransmännen kallade Kampuchea Krom för "Cochinkina". Det namnet härrör från de vietnamesiska orden Co-Chin-Xin. "Co" betyder "fröken", "Chin" är namnet på en ung flicka. Med "Xin" menas "begära". "Co-ChinXin" betyder alltså "Fröken Chin begär". Historien visar att på 1600-talet gav kungen av Annam vid Huk hov sin dotter till giftermål med Khmerkungen Chey Chetta II (1618-1628). I utbyte anhöll den annamitiska kungen år 1623 från Chey Chetta II om tillstånd att öppna handelskontor och att handha tulltjänsten i Prey Nokor (Saigon)-området.

Chey Chetta II accepterade detta eftersom hans annamitiska maka lade sig i saken.

I tiotusentals kom då vietnamesiska underlydande och bosatte sig i detta område och bemäktigade sig mark i områdena Prey Nokor (Saigon), Ba Ria (Phuoc Le) och Kampong Sraka Trey (Bien Hoa). De jagade bort den khmeriska befolkningen som levde där och tvingade denna dra sig tillbaka till mer avlägsna trakter. År 1699 bemäktigade sig den vietnamesiska armén dessa tre provinser.

Vietnameserna har ofta använt sig av flickor på ett vidrigt vis för att förverkliga sina erövringsambitioner. Än idag tvekar de inte att tillämpa samma motbjudande metoder för att sluka ett annat lands jord.

b. De vietnamesiska erövringarna av gränsområden

Som vi redan sett har vietnameserna i maskopi med de franska kolonialisterna införlivat ett flertal landområden från Kampuchea. De har bland annat bemäktigat sig provinserna Raung Damrei (Tay Ninh) och Choeng Preah (Song Be). De har knaprat på Kampuchéas landområden här så till den grad att det som finns kvar idag ser ut som formen på en "papegojnäbb". I dessa provinser bor ännu flera hundratusentals människor av khmerisk nationalitet. De är ursprungliga khmerer liksom de som finns norr om Sienréap. I Choeng Preah (Song Be)-provinsen, finns det flera khmeriska byar vilkas namn föregås av ordet "srok" eller "soc". "Srok" betyder by. Till exempel Srok Svay, Srok Daung, Srok Ruong, etc. I Raung Damrei (Tay Ninh)-provinsen och längs Vaicofloden finns det också talrika khmeriska byar, vilkas namn inte kunnat transkriberas riktigt av vietnameserna på grund av deras uttal. Till exempel det khmeriska "thnot" har blivit "Ta Not" på vietnamesiska, "Dang Tong" har blivit "Long Tung", "Ktum", "Ka Tum"; Kampong Rokar", "Logel"; "Kampong Kdei", Samyoeur"; etc.

De tillvägagångssätt vietnameserna använt är att knapra på landområden, att inkräkta på gränsen och att helt enkelt själva upprätta geografiska kartor. I själva verket var alla jordebokstjänstemännen vietnameser. Fransmännen gjorde inget annat än att underteckna.

År 1966 smidde Hanoimyndigheterna och Vietcong en plan för att få in ännu fler vietnamesiska inne i Kampuchea och höja deras antal från 600 000 till en miljon. År 1967 planerade de att få in 200 000 vietnamesiska underlydande. Vid den tiden upprättades strategiska byar vid Thieu-Kyklicken överallt i Sydvietnam. De var ansvarig för att verkställa den planen hette Hay So.³ De vietnamesiska myndigheterna sände sina underlydande längs Mekongs och floden Bassacs stränder. De for uppför floderna i små båtar och kanoter ända till Kampong Chnang och Pursat och begav sig ända till Tonlé Saps Stora Sjöar. Staden Pursat valdes som främsta bas för deras inflyttning. I Peam Chor-distriktet i Prey Vengprovinsen i östra zonen bestod 90% av befolkningen av vietnameser före statskuppen 1970. År 1971 hade deras antal stigit till 99%. Längs stränderna på Mekong och floden Bassac i höjd med distrikten Saang och Koh Thom bodde vietnameserna först på sina båtar. Därpå inrättade sig några på stränderna och andra

³ Medlem av Vietnams kommunistiska partis centralkommitté, invecklad i sammansvärjningen för statskupp i östra zonen i Kampuchea i slutet av maj månad 1978 (se kapitel VI, 3).

fortsatte att bo ombord på sina båtar medan ytterligare andra fortsatte att komma från Sydvietnam. Väl bosatta på stränderna livnärde de sig på samma gång på fiske och detaljhandel i liten skala och de drev khmerbefolkningen mot landsbygden.

Utan de åtgärder som vidtogs, skulle de redan helt införlivat Saang- och Koh Thom-distrikten.

På samma sätt gick det till i Takéoprovinserna. Distrikten Angkor Borei och Koh Andet var översvämmade av vietnameser. I Kampotprovinsen i distrikten Kampong Trach, Ton Hon och Tuk Meas knaprade de åt sig mark. Kampuchearnas lagar och förordningar har aldrig, vare sig på den gamla administrationens tid eller den nuvarande, tillåtit utlänningar att förvärva mark. Men vietnameserna visade en stor oblyghet. I det gamla samhället skickade de in sina män för att förvärva i Kampuchea med hjälp av mutor. Så har de kunnat knapra åt sig en bit av landet.

c. Användandet av revolutionens fana för att bemäktiga sig jord

Från 1946 till 1954 har vietnameserna under täckmantel av den ”revolutionära solidariteten” mot den franska kolonialismen försökt bemäktiga sig jord från Kampuchea. Under revolutionens fana kom vietnameserna till Kampuchea och bildade particeller till Indokinas Kommunistiska Parti för att få Kampuchearnas folks öde i sina händer. De organiserade ett parti, en armé och en statsmakt. De använde dessa som medel för att bemäktiga sig Kampuchea.

Förtrycket var större under vietnameserna än under de franska kolonialisterna. Under de senares herravälde över Kampuchea från 1863 till 1954 översteg inte antalet fransmän i Kampuchea 10000. För att försäkra sig om sin makt hade de särskilt en ”Resident Supérieur”. i Phnom Penh och ”residenter” i provinserna och tjänstemannachefer. Därutöver fanns det soldater, vars effektiva styrka inte var särskilt stor och utgjorde det ”koloniala infanteriet” och några fransmän i ”infödningargardet”. På gummiplantagerna fanns bara ett tiotal fransmän. Fransmännen styrde landet genom ”infödningarnas” mellanhand.

Men vietnameserna besatte från 1946 till 1954 alla poster, från byordförande till kommunordförande. De övertog direkt byarnas och kommunernas ekonomi. De skapade en kommitté för att leda marionettpartiets kommitté som de inrättat i Kampuchea. Men de förfogade ännu inte över någon stor styrka. Och eftersom de kommit för att bemäktiga sig Kampuchearnas jord, hade de inte fördelen av att ha befolkningens stöd.

Den här tiden hade inte de khmerer som kämpade i Kampuchea en oberoende ställning. De förlitade sig helt på vietnameserna. De förstod inte för vem och varför de gjorde revolution. Det var därför som vietnameserna lätt kunde tränga in i Kampuchea. De delade Kampuchea i zoner: östra zonen, sydvästra zonen och nordöstra zonen. De bosatte sig var de ville. I slutet av 1951 kallade de Son Ngoc Minh till Nordvietnam.

När det tjänade deras intressen kungjorde de att Son Ngoc Minh gjorde det eller det. I verkligheten var det de själva som gjorde allt i hans ställe. De handlade på samma sätt med de andra khmererna som var beroende av dem. Vietnameserna beslöt allt i deras ställe och gjorde allt som vietnameserna själva ville.

Vietnameserna har alltså alltid vare sig det var under feodaltiden, kolonialtiden eller i vår tid försökt att med alla medel bemäktiga sig Kampuchearnas territorium.

Kampuchearnas folk, som varit offer för anfall och erövringar av vietnameserna och som gradvis har förlorat en viktig del av sitt territorium och sin befolkning i Kampuchea Krom, hyser ett djupt nationellt hat mot de angripande, annekterande och från Kampuchea jordslukande vietnameserna. Kampuchearnas folk känner grundligt till vietnamesernas svek, knep och hyckleri. De betraktar dem med djup misstänksamhet.

För att upprätthålla sin vaksamhet har Kampuchearnas folk hållit två uttryck levande. Det första är: ”Se upp att inte välta ut chefens te!” Det återkallar minnet av det barbariska brottet som

yuonnerna⁴ begick 1813 då Vaico-kanalen grävdes. De grävde ner levande khmerer så att deras huvuden stack up ovanför marken och använde dem som stöd för träspisar för tekokning. På grund av svedningen och smärtan skakade offren på huvudet. Det var då de torterande yuonnerna sade till dem: ”Se upp att inte välta ut chefens te!”

Det andra är efternamnet ”kokosskal” (boure de coco) som givits yuonnerna. Det väcker minnet av den list en yuon använde då han förföljdes av den khmeriska befolkningen som var vredgad över hans barbariska brott. Han kastade sig i vattnet för att fly och sökte dölja sitt ansikte ovan vattnet i ett kokosskal, men han upptäcktes av folket. Detta uttryck upprätthåller vaksamheten hos Kampuchearna mot yuonnernas bedrägeri och falskhet.

Alla dessa bittra och smärtsamma erfarenheter som Kampuchearna gjort har lärt dem att klart urskilja vietnamesernas omättligen expansionistiska och annekcionista strävanden liksom deras politiska, militära och diplomatiska tillvägagångssätt och deras förelösemanövrer.

3. De faktorer som fått vietnameserna att tillämpa en expansionistisk och annekcionista politik

a. Den ekonomiska faktorn

Tonkin, eller Nordvietnam, har en yta på mer än 100 000 km². Det är också fattigt. Det finns slätter längs Röda floden och dess delta men ytan är liten i förhållande till befolkningen. Dessutom måste norra Vietnam hålla stånd mot naturkatastrofer som översvämningar, torka och tyfoner. Jorden är heller inte bördig. Den behöver mycket gödsel. Ho Chi Minh-förvaltningen kunde inte häva katastroferna som berodde på översvämningar. Och 15 år efter det att fransmännen lämnat landet kan bara en eller två provinser uppå en årlig avkastning på 7 ton ris per hektar. Vad gäller dagdjur finns det en ox eller en buffel i snitt på fyra familjer.

Det är av den anledningen som vietnameserna försöker bemäktiga sig jord från andra länder. Norrut befinner de sig mitt emot ett land starkare än deras. Västerut stöter de emot berg. Följaktligen rörde de sig mot söder. Efter att ha ”svält” Champa kom de till Kampuchea Krom. Efter att ha ”svält” Kampuchea Krom, rörde de sig mot nordväst, dvs mot Kampuchea, i provinserna Kratié Kampong Cham, Svay Rieng, Prey Veng, Kandal, Takeo och Kampot; ända till Kampong Chnang och Tonlé Saps Stora Sjöar.

b. Den politiska faktorn

Denna faktor återfinns i vietnamesernas historia sedan feodaltiden, men väger mycket tyngre i vår tid, eftersom de gjort revolution åtnjöt vietnameserna en viss prestige i Sydostasien. Vid den tidpunkten gav internationella samfundet dem hjälp och understöd. Europa understödde dem. Kina hjälpte och stödde dem. Vietnameserna utnyttjade då detta stöd för att det skulle tjäna som politiskt stöd för att sätta deras expansions- och annekstionsplan i verket. De ville dominera hela ”Indokina”. De ville framställa sig som ”Indokinas far” eller ”storebror”. Hemma hos sig tvingade vietnameserna alla oavsett ålder att kalla Ho Chi Minh för ”Farbror Ho”. I Kampuchea lärde de likaså människorna att säga ”Farbror Ho”. År 1965 kallade Kampuchearna Kommunistiska Partis ledare Ho Chi Minh för ”kamrat President Ho Chi Minh”. Ho Chi Minh och hans följe rodnade av vrede. Vietnameserna ville nämligen att man skulle kalla honom ”Farbror Ho” eftersom detta tilltal har en betydelse som är nära knuten till deras strävanden att bli ”Indokinas” ”far”. Dessutom blev vietnameserna rasande eftersom Kampuchearna Kommunistiska Partis ledare genom att kalla Ho Chi Minh för ”kamrat President Ho Chi Minh” markerade Kampuchearna Kommunistiska Partis ställningstagande för nationellt oberoende och jämlikhet i förhållandet mellan partier.

⁴ Yuon: Det namn som Kampuchearna givit vietnameserna alltsedan Angkortiden och som betyder ”vild”. Orden ”Vietnam” och ”vietnameser” är mycket nya och föga använda av folket i Kampuchea.

Denna bagatell understryker att på Ho Chi Minhs tid blev vietnamesernas strävanden att dominera över Kampuchea ännu mer ihärdiga än på feodaltiden. Vietnameserna ville bemäktiga sig Kampuchea för att använda det som spångbräda för sin expansion i Sydostasien. De har förklarat att när de har befriat Kampuchea och Laos, ska de också befria Sydostasien. Dessa förtärande strävanden är inpräntade i alla vietnameser vare sig de är officerare, meniga eller till och med enklare medborgare på så sätt att de uttrycker sig på samma sätt och på det mest vardagliga vis. Vietnameserna försöker tillfredställa sina strävanden allt eftersom därför att de har sina underlydande både i Kampuchea, Laos och Thailand. De vill sluka Laos och Kampuchea för att bli en stormakt och därefter utsträcka sitt inflytande över Sydostasien. De söker skapa gynnsamma villkor för att dominera dessa länder med hjälp av partier som mellanhand och genom att ha kontrollen över de militära styrkorna.

c. Den militära faktorn

Denna faktor härrör ur de ekonomiska och politiska faktorerna. Vietnameserna vill ha en mäktig militär bas i "Indokina" som de skulle kunna stödja sig på för att förverkliga sina ambitioner i Sydostasien. De har fortlöpande organiserat och byggt upp sina styrkor och militärbaser i syfte att tillfredställa sina ekonomiska och politiska strävanden. Man skulle kunna invända att vietnameserna saknar möjlighet att bygga militärbaser för att de inte är rika som de amerikanska imperialisterna. Erfarenheterna från det förflutna visar att vietnameserna då de tränger in direkt i berörda länder, där har handlat politiskt och spionerat och skapat sina egna arméer även i dessa länder. I Kampuchea till exempel skapade de mellan 1946 och 1954 vid flera tillfällen en egen armé bestående av khmerer som stod färdig att användas som redskap för annektingspolitiken. Och då de återkom till Kampuchea 1964 återupptog de sin verksamhet i samma syfte. De har gått tillväga på detta vis inte bara i Kampuchea utan även i andra länder där de haft sina underlydande och där de kunnat väcka sympati hos lokalbefolkningen. Deras mål är att skapa en beväpnad organisation hängiven dem. Med en sådan beväpnad organisation i dessa länder kan de gradvis utveckla sin verksamhet och därpå införa sina egna styrkor utifrån efter de omständigheter som öppnas för dem. Vietnameserna gjorde så på Ho Chi Minhs tid. I vår tid har de fortsatt på samma sätt.

Mellan 1946 och 1954 kom inte vietnameserna till Kampuchea som rådgivare. De kom för att som partisekreterare ta ledningen på alla områden; politiska, ekonomiska och militära. De var sekreterare i provinskommittéer och befälhavare i militärenheterna. Det vattnade sig i munnen på dem vid åsynen av Kampuchegas jord och de tävlade om att få tjänstgöra i Kampuchea. De har upp fostrats på detta sätt sedan så många generationer att det har blivit mer än ett strävande hos dem, det är en reflex.

Det är efter att ha väl urskiljt dessa faktorer som man förstår att orsaken till konflikten mellan Kampuchea och Vietnam inte är ett vanligt gränsproblem. Roten till konflikten finns i den expansionistiska och annekcionista politiken som vietnameserna utövar på ett systematiskt sätt och med alla metoder: den milda och tysta metoden, då man tar över partiet, armén och statsmakten; den militära metoden som är grym och barbarisk och som de använder just nu.

Kapitel II - Strategin om en "Indokinesisk federation" under Ho Chi Minhs Indokinesiska Kommunistiska Parti

1. Indokinas Kommunistiska Parti och dess program

Det vietnamesiska partiet grundades 1930 under namnet "Indokinas Kommunistparti".

Först och främst visar namnet som gavs Indokinas Kommunistiska Parti klart och tydligt att det var ett parti för de tre "indokinesiska" länderna. Valet av ett partis namn har politisk betydelse. Den store internationelle ledaren Lenin gav inte sitt parti namnet "Europas Kommunistiska Parti". Alltså betydde namnet som gavs åt det vietnamesiska partiet att det var ett parti både för Vietnam, Laos och Kambodja. Valet av ett sådant namn avslöjar att målet är att härska över de tre länderna.

För det andra slår Indokinas Kommunistiska Partis stadga fast att detta parti skall bygga "ett helt oberoende Indokina". Partiets paroll är att kämpa för ett oberoende Indokina med målsättning att upprätta en "Indokinesisk federation". I konsekvens med detta är det vietnamesiska partiets politiska strategi den "Indokinesiska federationen". Partiet har till uppgift att leda Kampuchea, Laos och Vietnam i kampen mot den franska kolonialismen för att befria de tre länderna, bygga en federation med en enhetlighet politiskt, ekonomiskt och militärt och på övriga områden. En enhetlighet under ett partis ledning, "Indokinas Kommunistiska Partis" som innebär ett enda land, ett folk, en enda armé Sedan 1930 har vietnameserna förberett sina styrkor och utbildat kader för att steg för steg skicka dem för att arbeta i Laos och Kampuchea i avsikt att förverkliga detta strategiska politiska program.

2. Tillämpandet av den vietnamesiska strategin om en "Indokinesisk federation" i Kampuchea och den konkreta situationen 1930-1954

a. Perioden mellan 1930 och 1945

Under denna periods femton år var vietnameserna aktiva i Kampuchea och Laos, men de hade många svaga punkter. Dels var deras kader fåtalig och den var dessutom upptagen hemma hos sig, dels var inte deras land enat. Det var uppdelat i tre områden: Annam, Tonkin och Cochinkina. Det Indokinesiska Kommunistiska Partiet var den enda enande vietnamesiska organisationen, de tre vietnamesiska områdena spelade var för sig olika roller. De vietnamesiska kadreerna var alltså upptagna av uppgifter inom landet. Centrum för deras aktiviteter låg i norr och framförallt i Kina, i Kanton. Under dessa omständigheter hade de inte kader nog att fullfölja verksamheten i Laos och Kampuchea. Detta är ett av skälen till varför deras aktiviteter under denna period inte ledde till något resultat. För övrigt hade det kampuchianska folket i sin helhet ingen uppfattning om kommunismen och de avskydde vietnameserna. På grund av detta lyckades vietnameserna inte med att infiltrera i Kampuchea. Det fanns säkerligen vietnamesiska underlydande i Kampuchea, men de blev inte heller påverkade av kommunismen. I korthet var deras styrkor svaga och det kampuchianska folket inte mottagligt för deras propaganda.

b. Perioden mellan 1945 och 1954 och de konkreta lärdomarna av Genèveavtalet (20 juli 1954)

Under 1940-41 satte vietnameserna igång den väpnade kampen nära den kinesiska gränsen och bildade Vietminh-fronten.

Den 9 mars 1945 iscensatte japanerna en kupp för att störta de franska kolonialisterna. Vietnameserna använde sig av situationen för att vinna större stöd bland sina landsmän och de mobiliserade sina styrkor för att få dem att ansluta sig till Vietminh. Den 19 augusti 1945 drog vietnameserna fördel av det japanska nederlaget och utropade "Augustirevolutionen" innan fransmännen återvände. Efter detta skickade de kadre till Cochinkina och Kampuchea.

Vietminhs agenter sändes för att strida bland de förmögna och rika klasserna inom de khmeriska underlydande tillhörande Kampuchea Krom. De tog kontakt med Pach Chhoeun, Chan Sen Cocsal, Chhim Tum, You Chhin, Chea Vom... som alla hade flytt från Kampuchea för att söka skydd i Kampuchea Krom efter det japanska nederlaget och efter att Son Ngoc Thanh, premiärminister och medlöpare åt de japanska militärerna, blivit gripen av fransmännen.

Vietminh bildade en kampgrupp bland dessa khmerer, men strax efteråt återvände dessa till Kampuchea för att underordna sig fransmännen.

I denna situation fick vietnameserna anstränga sig för att få kontakt med andra khmerer från Kampuchea Krom sådana som Lam Phay, Son Ngoc Minh, kallad Achar Mean, Tou Samuth kallad Vinh. Lam Phay, som var son till en storgodsägare, hade studerat i Frankrike. De två andra var buddhistiska munkar. Vietnameserna hade dessutom etablerat kontakter med sina underlydande bosatta i Kampuchea, sådana som Son Si Chan, en vietnames med khmeriskt medborgarskap.

I sydväst levde Son Ngoc Minh, Lam Phay och Ton Samuth på vietnamesisk jord i Hatien. (Den före detta khmeriska provinsen Peam). Den ansvarige vietnames som ledde dessa khmerer var Nguyen Than Son, en stor godsägare från sydvietnam. Han var ansvarig inför den vietnamesiska centralkommittén för hela Kampuchea. Alla dessa propagerade väpnad kamp.

I öst kom Son Si Chan från Tben Youl (Bang Dung) för att föra människor med sig till kampucheanst territorium och han fick med sig ganska många. Han förde t ex med sig Men San, kommunsekreterare i Kraul Kor i Svay-Riengprovinsen och Keo Meas, vid den tiden elev i fjärde klassen i "l'Ecole pedagogique".

Men fransmännen hade också en politik. De infiltrerade i Vietminhs led med sina upplysningsagenter, poliser och soldater.

Följaktligen bestod Vietminhs första kadrer i Kampuchea av å ena sidan män som Vietminh fört in i landet och å andra sidan av franska infiltratorer.

Det var på samma sätt i sydväst. Lan Phay och Son Ngoc Minh lät de vietnameser som organiserade bortförandet hållas.

1947 förfogade vietnameserna på detta sätt över allt fler människor. Deras aktiviteter bredde steg för steg ut sig i nordvästra Kampuchea, där de samlat det som fanns kvar av Dap Chhouligan och Kao Tak-, Houll Vong Anoupheap- och Chhim Tumligorna som tidigare splittrats från Dap Chhoun¹.

Därefter delade vietnameserna in Kampuchea i zoner för att fortsätta sina aktiviteter inom landet. Tre viktiga zoner att känna till var de i sydväst, nordväst och i öst. I nordöst kom vietnameserna för att helt öppet installera sina militära och politiska baser i östra delen av provinsen Sung Ding, nära Bokeo. I sitt eget land hade de varken landområden eller baser. Senare delade vietnameserna upp zonerna i provinser, distrikt och kommuner. De kontrollerade och ledde allt. De hade en kommitté för att leda och administrera Kampuchea, där Nguyen Thanh Son var ordförande. Denna vietnamesiska kommitté kontrollerade och styrde en khmerisk kommitté som kallades "Moutkeaha" med Son Ngoc Minh som marionettordförande. Vietnameserna gjorde allt i hans ställe. Vad det gäller de beväpnade styrkorna bestod de nästan uteslutande av vietnameser – till och med under månaderna före Genèveavtalet, i maj-juni 1954.

¹ Dap Chhoun var en bandit av stora mått — agent åt de franska kolonialisterna och CIA. Han kom för att själv få bli utnämnd till guvernör i Siem Reap-provinsen och han blev dödad under den statskupp han själv försökt underblåsa tillsammans med CIA och Ngo Dinh Diem i början av 1959 för att störta det neutrala Kampuchea. Kao Tak och Houll Vong Anoupheap var stora banditer och CIA-agenter. Chhim Tum var kapten hos Dap Chhoun. Han gav sig sedan till de franska kolonialisterna.

Vietnameserna tog hand om och ordnade allt. De hade statsmakten och den militära makten i sina händer. Organens olika namn var khmeriska, men deras beståndsdelar var vietnamesiska. På detta sätt var de första khmeriska kadrer som bildades mellan 1945 och 1954 folk vunna av vietnameserna. Det var vietnameserna som skolade dem och de använde dem för att utveckla sina egna styrkor.

Alla dessa deltog i kampen under en viss tid. Efter Genèveavtalet 1954 tvingades de att sluta kämpa.

c. Perioden mellan 1954 och 1970.

Efter Genèveavtalet satte revolutionärerna i Kampuchea igång en rörelse mot militärpakten SEATO och för oberoende och neutralitet. De mobiliserade massorna för stöd åt de fem principerna om fredlig samexistens eller Panch Sila. I Vietnam däremot, utförde Ngo Dinh Diem en stor massaker på partimedlemmar och revolutionärer, de blev undandröjda till 70% mellan 1954-1958. Den vietnamesiska partikommittén för södra Vietnam blev utplånad. När den återuppstod blev den än en gång förintad. Den vietnamesiska revolutionen hade förlorat kontrollen över situationen och befann sig ständigt i ett defensivt läge. Många vietnamesiska revolutionärer kom därför att söka skydd i Kampuchea. Det neutrala Kampuchea blev på så sätt en vietnamesisk stödbas att gömma sig i och för att fortsätta till Hongkong och till Kanton i Kina.

1957 kom nuvarande partisekreteraren i Vietnams kommunistparti, Le Duan, till Phnom Penh för att söka skydd och för att via Kampuchea resa vidare. Alla medlemmar i centralkommittén för Sydvietnam i det vietnamesiska partiet blev arresterade, utom en som kom till kvarteren i Tuol Tapuung i Phnom Penh för att söka skydd. Det var Nguyen Van Linh, kallad Muoi Cuc, härstammande från trakten av Haiphong i Nordvietnam. Han är numera medlem av politbyrån i Vietnams kommunistparti. Den tidigare nämnde Hay So kom också till Kampuchea för att söka skydd. I det neutrala och stabila Kampuchea fann vietnameserna trygghet.

Inför denna deras katastrofala situation och för att undvika en total förintelse, beslöt vietnameserna 1960 att återuppta den väpnade kampen. De kom för att installera sig längs den kampuchianska gränsen, från Kampong Trach (i Svay Riengprovinsen) till Snoul (i Kratiéprovinsen). När de hade svårigheter gömde de sig i Kampuchea. 1961 började de nästla sig in i Kampuchea. Under 1962 och 1963 bedrev de med framgång inblandning och använde vid behov mutor. Vietcong kunde röra sig fritt och som de ville i Kampuchea, därför att de å ena sidan korruperade säkerhetsagenterna, polisen och den gamla regimens administrativa tjänstemän och å andra sidan för att folk tog dem för att vara revolutionärer. Under 1965 fanns det 150000 vietnameser (Vietcong) inrättade i Kampuchea, 2-5 km djupt in i landet, från Romeas Hek (Svay Riengprovinsen) till Ratanakiri i regionen kallad "Queue de Naga" i det yttersta nordöstra Kampuchea. Under 1966 steg antalet till 200 000 och det ökade ytterligare 1967. Vid denna tidpunkt spred vietnameserna ut lögnen överallt för att få världen att tro att uppnått "storslagna segrar". I verkligheten befann de sig på kampuchianskt territorium. De som inte kände till denna verklighet trodde att Vietcong hade kommit för att hjälpa den kampuchianska revolutionen. Verkligheten var den att de inte hade territorium i sitt eget land som en följd av den politik med strategiska byar som Ngo Dinh Diem använde sig av. Robert Thompson hade med erfarenhet från andra länder låtit uppföra strategiska byar över hela Sydvietnam på sådant sätt att Vietcong varken hade land eller befolkning.

Den vietnamesiska politiska linjen var till sitt innehåll felaktig. Den bestod i att "föra kampen på platsen", "kontrollera befolkningen och hålla den på platsen". För att genomföra denna politik organiserade vietnameserna stora demonstrationer från 1960 till 1965. Men från och med 1965 blev revolutionens styrka skakad eftersom fienden kontrollerade befolkningen. Fienden spred lastbarhet och intriger i hjärtat av befolkningen och fördärvade den. I södra delen

av Vietnam blev alla de medlemmar av det vietnamesiska partiet som befann sig i strategiska byar värvade av Thieu-klickens armé. 70-80% av de unga arbetarna värvades till fiendearmén. De återstående 20-30% underordnade sig fienden och övergav kampen. Det fanns inte längre några som kunde leda befolkningens kamp, den stod helt under kontroll av amerikanerna och Thieu-klicket.

Mellan 1961 och 1963 gick Saigons försvarslinje ungefär i områdena kring Gia Dinh. Under 1964 utvidgades den och sträcktes långt från Gia Dinh. Under 1965-1966 nådde de fram till gränsen mellan Kambodja och Vietnam. Vietcong trängde sig därför in i Kambodja för att finna skydd. Där installerade de olika förrättningar, sina militära styrkor, sjukhus, konstnärliga grupper, transporter, förvaltning, alla ledningsorgan, från centralkommitté till provins- och distriktskommittéer. Så t ex var provinskommittén för Quang Duc installerad i Koh Nhêk, i Ratanakiriprovinsen i Kambodja. Under 1970 varierade antalet Vietcong som installerat sig i Kambodja mellan 1,5 och 2 miljoner. 80 000 sårade soldater fick vård på sjukhusen som var uppförda på kambodjans territorium.

Folket och revolutionen i Kambodja var vietnamesernas välgörare. De gick alltid med på att hjälpa och stödja Vietcong, beviljade dem gömställen och skydd och skaffade dem ris. De beviljade dem hjälp och stöd från 1960, från samma stund de återupptog kampen. Kambodjas folk och revolution handlade så därför att de såg dem som sina vänner och som revolutionärer.

Men när vietnameserna kom in i Kambodja hade de inte glömt sin strategi om att svälja Kambodja.

1. De organiserade i hemlighet befolkningen.
2. De skapade i hemlighet en statsmakt.
3. De attackerade och förtalade Kambodjas Kommunistiska parti.
4. De saboterade Kambodjas ekonomi.

Från och med det att de beträdde Kambodjas jord ledd de omedelbart aktiviteter för att dra till sig stöd och sympati från Kambodjas revolutionärer. Deras slogan var ”solidaritet med de tre länderna”, ”Kambodja, Laos och Vietnam är oskiljaktiga vänner som i liv och död kämpar mot en gemensam fiende.” Kambodjas folk och revolution trodde att de var uppriktiga. I verkligheten använde sig vietnameserna av dessa slogans om solidaritet för att dölja sina aktiviteter; att splittra och undergräva och infiltrera den revolutionära rörelsen i Kambodja. De arbetade för att vinna folket och kadern för sig och upptog dem i sina organisationer. De organiserade dem som fört kampen mot fransmännen och återförde dem i Indokinas Kommunistiska Parti². De skapade förvirring och oordning överallt och de spionerade och utförde undergrävande handlingar. Från och med 1967 opponerade sig folket och kadern kraftigt mot alla dessa Vietcongs aktiviteter, men ledarna för revolutionen i Kambodja fortsatte att uppmana dem att utveckla solidariteten med och den ömsesidiga hjälpen till Vietcong. Vietnameserna, å sin sida, använde sig av denna formella solidaritet för att sätta strategin om en ”Indokinesisk federation” i verket med avsikt att annektera och svälja Kambodja. På detta sätt övergav vietnameserna inte sin strategi, trots den svåra situationen de befann sig i under denna period.

Redan när antalet Vietcong som befann sig i Kambodja ännu var begränsat, skapade de stora problem och svårigheter för revolutionen i Kambodja och när de blev flera miljoner ökade problemen och svårigheterna. Från den tiden blev Kambodjas revolutionärer mer och mer säkra på sin sak. Vietnameserna lurade de stridande – kadern och folket i Kambodja. I hemlighet hade de organiserat och installerat en parallell statsmakt. De attackerade och

² Indokinas Kommunistiska Parti upplöstes 1951 men detta var bara formellt. Partiet fortsatte i verkligheten att existera. I samma stund som IKP upplöstes bildade vietnameserna ett parti i varje land. Men i Kambodja existerade ”Det Revolutionära Folkets Parti” endast till namnet.

förtalade Kampucheas Kommunistiska Parti genom att säga att deras politik var felaktig, vänsteristisk, äventyrlig etc. De delade ut "Radikalismen – kommunismens barnsjukdom" av Lenin till de av Kampucheas underlydande som studerade i Nordvietnam. De angrep Kampucheas Kommunistiska Parti när den väpnade kampen proklamerades 1968. På samma gång etablerade de kontakter på de administrativa zonernas nivå med avsikt att utså splittring och motsättningar i Kampucheas Kommunistiska Parti. Ledarna för den kampuchianska revolutionen trodde dem om goda avsikter och misstänkte ingenting om deras manövrer.

Genom sina kontakter tog vietnameserna itu med en undersökning för att få reda på om det fanns enighet eller inte runt Kampucheas Kommunistiska Partis politik om väpnad kamp. De drog till sig dem som inte hade en beslutsam inställning. Parallellt med detta saboterade de Kampucheas ekonomi. Å ena sidan skapade de en svart marknad, å andra sidan stal de livsmedel från befolkningen: jordbruksprodukter, grisar, höns, etc.

Alla dessa erfarenheter har varit bittra för Kampucheas folk och revolution. Från och med 1965 blev kampen mellan Kampucheas revolutionärer och Vietcong svår och hård. När vietnameserna kom till Kampuchea bad de -- om att få leva där, utan gjorde också allt för att annektera och sluka landet. Trots att de befann sig i en av de svåraste situationer upphörde de inte med att förbereda sina styrkor överallt för att i ett gynnsamt ögonblick kunna störta den revolutionära makten i Kampuchea. I nordöstra Kampuchea hade vietnameserna svårigheter med att tillämpa sin strategi för här fanns ledningen för Kampucheas Kommunistiska Parti. De försökte vinna befolkningen i nordöst för sig, men misslyckades. Eftersom denna var starkt enad under Kampucheas Kommunistiska Partis ledning, fruktade vietnameserna den. De ansträngde sig för att förhindra Kampucheas revolution. Innan de upprättade baser anhöll vietnameserna om tillstånd av Kampucheas Kommunistiska Parti, för om de låg i delo med befolkningen så skulle folket bestraffa dem. Om de stötte sig med befolkningen skulle de förlora alla politiska och ekonomiska fördelar och de skulle varit tvungna att snabbt fly. Regionen var nämligen täckt av skogar och genomkorsade av smala stigar, som bara befolkningen kände till ordenligt. Och med rävsaxar och andra, dödliga, fällor som befolkningen placerat längs stigarna, så kunde vietnameserna inte fly. Visst var befolkningen i nordöst liten (30-40000 invånare), men vietnameserna fruktade dem mycket eftersom de var delaktiga i den kampuchianska revolutionen.

Vietcong hade fått tillåtelse av den revolutionära makten i Kampuchea att komma och söka skydd i Kampuchea, men de borde ha respekterat Kampucheas oberoende, suveränitet och territoriella integritet. Om inte Kampucheas Kommunistiska Parti haft stöd av Kampucheas befolkning så skulle vietnameserna ha förintat partiets ledning. Men Kampucheas Kommunistiska Parti visade en ständig vaksamhet av ett sådant slag att vietnameserna inte kände till den plats där ledningen för Kampucheas Kommunistiska Parti hade sitt högkvarter. Sammanträffanden ägde alltid rum med budbärare och vid natlläger.

I slättregionerna lyckades vietnameserna vinna vissa element bland folket och kadrerna. De nådde dem genom korrruption, materiella lockbeten eller genom det "Indokinesiska Kommunistpartiet".

Under 1970 ökade antalet Vietcong i Kampuchea från 1 500 000 till 2 000 000. I nordöst var de mellan 2 och 300000. Medlemmar ur centralkommittén i det vietnamesiska partiet, bl a Vo Chi Cong, biträdande sekreterare för Sydvietnam och sekreterare för centrala zonen, det vill säga den femte vietnamesiska zonen, levde i denna nordöstra zon i Kampuchea. Den vietnamesiska armén för den femte zonen befann sig också där. Vad gäller centralkommittén för södra zonen, befann den sig i Mémot i östra zonen i Kampuchea. Medlemmar i kommittén var Nguyen Thi Thanh, Pham Hung, Nguyen Van Linh, kallad Muoi Cuc, Tran Nam Trung, Hay So, Hay Van

och Vang Van Thai. Nguyen Chi Thanh, ansvarig för armén, var en betydelsefull person, som antagligen skulle ha efterträtt Le Duan, om han inte hade dött strax efteråt.

I denna situation, när vietnameserna på detta sätt hade kommit för att installera sig i Kampuchea, vilken var deras roll och vilka var deras villkor? Och vilka var Kampuchearna?

Kampuchearnas territorium blev tillsammans med Laos' vietnamesernas skydd. Kampuchea har på detta sätt medverkat med mer hjälp och stöd till den vietnamesiska revolutionen än något annat land på jorden. I Laos fann vietnameserna bara skydd. I Kampuchea drog de fördel av:

- gömställen, också för kommittén som var ansvarig för revolutionen i Sydvietnam.
- ekonomiska baser: vietnameserna var helt beroende av Kampuchea. De levde med befolkningen, de bestäl befolkningen och handlade genom administrationens förmedling.
- kommunikationsvägar i nordöstra och östra Kampuchea, förbundna med de som gick genom Laos och hamnstaden Kompong Som. De transporter som utgick från Kompong Som på en månad motsvarade tre års transport på Laos stigar.

De välgärningar som Kampuchearnas revolution gav vietnameserna var enorma. De som har lite sinne för rättvisa förstår detta fullkomligt. Kampuchearnas Kommunistiska Parti har aldrig propagerat detta runt om i världen. Däremot har vietnameserna lurat världen genom att låtsas ha hjälpt Kampuchea med allt.

För att sammanfatta har vietnameserna genom sin strategi om en ”Indokinesisk federation”, under varje period från 1930 till 1970, under alla förhållanden, ständigt och tålmodigt, genomfört handlingar som syftat till att erövra och sluka Kampuchea. Från 1930 till 1945 uppnådde de inga resultat. Från 1945 fram till 1970 kunde de ta itu med vissa aktiviteter inom vissa områden, tack vare de element som infiltrerade revolutionens led i Kampuchea. Men i det stora hela misslyckades de med sitt företag, eftersom revolutionen i Kampuchea inte upphörde att stärka sin politik för oberoende och suveränitet inom politiken, ideologin och organisationen. Revolutionen i Kampuchea befann sig dessutom i en bättre situation än den vietnamesiska, som varken hade territorium, befolkning eller ekonomi.

Från och med 1955 fortsatte revolutionen i Kampuchea med att konsolidera sitt oberoende, på grund av både subjektiva och objektiva omständigheter. Den objektiva omständigheten var att vietnameserna var tvungna att återvända till sig tack vare Genèveavtalet. De kunde bara återvända i smyg till Kampuchea för att gömma sig där. Den subjektiva omständigheten var att revolutionen i Kampuchea leddes av de kampuchearnas revolutionärerna själva, i fullt oberoende. På detta sätt kunde många erfarenheter samlas inom revolutionen och kunskaper och kapacitet utvecklas med kraft. 1966 konsoliderade och befäste Kampuchearnas Kommunistiska Parti sitt ställningstagande för oberoende, suveränitet och för att lita till egna krafter, och de genomskådade klart vietnamesernas verkliga natur.

Kapitel III – Kampen mellan Kampuchea och Vietnam angående den politiska linjen från 1954 till 1970

Under perioden 1945-1954 var Kampuchebas revolutionärer, som då förde kampen mot de franska kolonialisterna, inte oberoende.

Från 1954 till 1970 ställde själva kampen Kampuchebas Kommunistiska Partis politiska linje – en oberoendets linje och suveränitetens, en linje som litar till egna krafter och tar framtiden i egna händer – i motsättning till Vietnams Kommunistiska Partis expansionist- och annekteringslinje. Kampen dem emellan blev hårdnackad och ursinnig. Den kan delas in i två perioder.

1. *Perioden 1954-1960*

Under denna period hade Kampuchebas revolutionärer ännu inte en klart definierad politisk linje. Men de ledde själva den revolutionära rörelsen såväl i öppen som underjordisk kamp, i städerna såväl som på landsbygden. Under denna period härdades Kampuchebas revolutionära rörelse i striden, och Kampuchebas revolutionärer kunde fortskridande utarbeta sin ståndpunkt om att vara självständiga och suveräna, att lita till egna krafter och själva avgöra sitt eget öde samtidigt som de utvecklade tilliten till de egna krafterna och den egna förmågan i deras egen revolution. Med erfarenheterna från 1955 till 1970 som grund organiserade Kampuchebas revolutionärer den 30 september 1960 en kongress för att grunda Kampuchebas Kommunistiska Parti, slå fast en strategisk och taktisk linje, anta stadgar för partiet och välja en centralkommitté. På så sätt utstakade Kampuchebas revolutionärer sin politiska linje och den väg de hade att följa. Från den tidpunkt då vietnameserna fick reda på att Kampuchebas Kommunistiska Parti slutgiltigt hade bildats, började de att systematiskt angripa Kampuchebas revolution. För detta syfte agerade de på flera sätt, särskilt de två följande:

a. I hemlighet organiserade de annan ledningsgrupp, ett annat parti utan Kampuchebas revolutionära vetskap. Detta skedde vid den tid då den revolutionära rörelsen i Kampuchea gjorde ett stort uppsving, men samtidigt vid den tid då fiendens repression bekämpades. De personer som vietnameserna använde sig av var gamla kadrer som de hade utbildat före Genèveavtalet 1954 och som således hade deltagit i Pracheachon-gruppen.

Vissa element i denna grupp angrep öppet Kampuchebas Kommunistiska Parti, medan andra arbetade med mutor. De gjorde upprepade attacker så länge vårt parti ännu inte hade ingått i enigheten mellan länderna. Sådana var de aktioner som vietnameserna organiserade mot Kampuchebas Kommunistiska Parti mitt inne i själva partiet.

b. Vietnameserna angrep Kampuchebas Kommunistiska Partis politik. De motsatte sig helt Kampuchebas Kommunistiska Partis politiska linje från 1960.

- De var mot Kampuchebas Kommunistiska Partis analys av klassindelningen i det kampucheeska samhället. De gjorde sken av att Kampuchea ännu inte skulle uppfylla villkoren för ett klassindelad samhälle. De försäkrade att det kampucheeska samhället uppvisade samma kännetecken som det laotiska. Genom att avvisa Kampuchebas Kommunistiska Partis klassanalys, är det klart att vietnameserna motsatte sig hela partiets linje.
- De var emot Kampuchebas Kommunistiska Partis linje för självständighet och oberoende.
- De motsatte sig också linjen att samtidigt med den väpnade kampen också föra den politiska.

Som stöd för sina argument hänvisade vietnameserna till den resolution som antagits av 81 partier i Moskva 1960. Denna resolution ansåg försvaret av freden i världen vara huvuduppgiften.

2. Perioden 1961-1970

1961 fortsatte vietnameserna att angripa Kampucheas Kommunistiska Partis politiska linje. De utarbetade en politisk linje för Kampucheas Kommunistiska Parti och bad att få träffa ledarna för Kampucheas Kommunistiska Parti för att förelägga dem detta dokument på vietnamesiska. I detta dokument fördes varken kampen mot den amerikanska imperialismen eller klasskampen på tal. Den politiska linjen utmärkte sig genom sin förvirring.

Från 1962 till 1964 intensifierade vietnameserna sina angrepp. De ville kväva i sin linda den rörelse som skulle tillämpa partiets linje, ty denna rörelse hade ännu inte gjort något stort uppsving. Men 1964 började den folkliga rörelsen utvecklas med kraft. Vietnameserna hetsade mot Kampucheas Kommunistiska Parti och beskyllde det för att vara äventyrligt och vänsteristiskt. I själva verket var de skrämde av Kampucheas revolutionära rörelsens inbrytning och partiets och de revolutionära krafternas utveckling och att partiet fortsatte stärkas. De hade tappat kontrollen över Kampucheas revolutionära rörelse. Inför denna situation koncentrerade de sina angrepp på partiets linje genom att samordna sina egna angrepp med attacker utförda av de grupper som de tidigare hade organiserat. Dessa attacker sattes in mitt i partiets ledande organ och mitt bland dess ledande kadrer.

1965 utsåg Kampucheas Kommunistiska Parti en delegation för utlandsbesök. Det var den första delegationen som besökte främmande länder. Den leddes av kamrat sekreterare Pol Pot. Delegationen gick till fots från sin revolutionära bas i Kampuchea till Hanoi.

Det vietnamesiska partiets delegation leddes av Le Duan.

Samtalen mellan delegationerna varade mycket länge eftersom vietnameserna ville dra ut på diskussionerna och försöka gissa sig till Kampucheas Kommunistiska Partis politiska linje. I själva verket hade Kampucheas Kommunistiska Parti en egen politisk linje och tack vare denna linje hade den revolutionära rörelsen i Kampuchea fått ett stort uppsving. Detta oroade vietnameserna, ty om revolutionen i Kampuchea utvecklade sig och stärktes i all självständighet skulle de inte kunna kontrollera den. Därför måste de försöka sluta sig till denna linjes innehåll och anstalta så att Kampuchea blev beroende av dem.

Med detta syfte samlade vietnameserna ihop sina synpunkter i ett dokument avsett för Kampuchea. Le Duan lade ned mycket tid på utformningen av detta dokument. Han såg över det och ändrade i det flera gånger. Det vietnamesiska partiets politbyrå granskade det och korrigerade det. Detta dokument som redigerats på vietnamesiska talade vare sig om klasskamp eller om kamp mot de amerikanska imperialisterna. I dokumentet sades att när Vietnam vunnit sin seger, skulle landet komma Kampuchea till hjälp.

Vietnameserna gjorde i detta dokument ett generalangrepp på Kampucheas Kommunistiska Partis revolutionärers medvetande och ståndpunkt, för dokumentet avskrev den revolutionära kampen och hoppades på att vietnameserna skulle vinna sin seger vilken automatiskt skulle medföra seger i Kampuchea.

Under dessa samtal, kände vietnameserna mycket väl till att Kampucheas Kommunistiska Parti höll fast vid sin oberoende ståndpunkt. Därför koncentrerade de sina attacker mot denna ståndpunkt. Le Duan försäkrade att det är omöjligt att hålla kvar vid en oberoendets och suveränitetens ståndpunkt i världen. Man måste stödja sig på andra. Detta gäller även för Vietnam. När det gäller de tre länderna bör de stödja varandra ömsesidigt.

Kampen i frågan om den politiska linjen blev mycket hård. Men den kampucheanska parten bevarade hela tiden sitt lugn och sin värdighet och gjorde ingenting som kunde kränka den vietnamesiska parten. Efter kamrat sekreterares återresa till Kampuchea visste vietnameserna att Kampucheas Kommunistiska Parti skulle fortsätta att tillämpa sin linje som bestod i att föra den väpnade kampen i kombination med den politiska kampen.

Vietnameserna intensifierade då sina aktiviteter mot Kampucheas Kommunistiska Parti. I de östra och sydöstra revolutionära baserna var vietnameserna aktiva för att utså förvirring och splittring inom de kampuchianska leden. Utomlands gjorde de andra splittringsförsök. Lenins ”Kommunismens barnsjukdom” radiosändes för att khmererna i Hanoi skulle intensifiera sina angrepp på Kampucheas Kommunistiska Parti.

1967 utbröt en väpnad folkresning i Samlaut (i Battambang-provinsen). Vietnameserna greps av panik och fördubblade sina angrepp på Kampucheas Kommunistiska Parti. När, kort därefter, tillfällig stiltje rådde gladde de sig och kände sig något lättade.

Men 1968 när rörelsen för väpnad kamp sattes igång i Kampuchea motsatte sig vietnameserna detta på nytt.

I den väpnade kampen från 1968 till början av 1970 bistod vietnameserna inte på något sätt revolutionen i Kampuchea fast deras ledningsgrupper fanns på plats överallt i Kampuchea. Skälet till detta var att de två linjerna – Kampuchias Kommunistiska Partis och det vietnamesiska partiets – var fullständigt motsatta. Vietnameserna var tvungna att bekämpa Kampuchias Kommunistiska Parti. Dessutom måste de ta hänsyn till de härskande klasserna i Kampuchea för att åtnjuta deras hjälp.

Kampuchias Kommunistiska Parti bad aldrig vietnameserna om något utom att de skulle hålla sig lugna och avstå från sina aktiviteter riktade mot Kampuchias revolution och folk. Men vietnameserna uppmuntrade i hemlighet kadrer i Kampuchias Kommunistiska Parti att motsätta sig sitt eget parti och fortsatte att bygga ut ett nät av hemliga organisationer.

Kampuchias Kommunistiska Partis politiska linje var riktig. Om partiet inte hade lett den väpnade kampen, hade Kampuchias revolution förr eller senare dömts att förintas. Kampuchias Kommunistiska Parti hade sina egna revolutionära baser. Hade partiet endast fört politisk kamp hade fienden helt säkert förstört dem alla.

Vietnameserna hade just slagit sig ner på Kampuchias mark och de angrep Kampuchias revolution. Det är höjden av vidrighet och otacksamhet! Folket, kadreerna och soldaterna i Kampuchea som fallit offer för vietnamesernas knep känner djup bitterhet och hat mot dem.

1969 nådde kampen mellan Kampuchea och Vietnam en höjdpunkt. ”Vänskapen” och ”solidariteten” var inte annat än tomma ord. Från Kampuchias sida var ständig vaksamhet en ofrånkomlighet. Kampuchias Kommunistiska Parti lät aldrig vietnameserna få veta var dess ledare fanns.

Alla dessa stridigheter under perioden 1955 till 1970 visade på den politiska linjens riktighet och Kampuchias revolution kunde allteftersom stärka sin linje, en oberoendets och suveränitetens linje, en linje som litar till egna krafter. Om inte denna period hade funnits hade inte heller nästa period följt därefter, dvs oberoendets period. Perioden 1955 till 1970 härdade Kampuchias Kommunistiska Parti och folk i hårda och bittra strider mot vietnameserna. För varje år blev skillnaderna mellan Kampuchea och Vietnam, som ledde till stora problem för den politiska linjen, allt fler. De gav efter hand rika möjligheter för Kampuchias Kommunistiska Partis del att dra lärdomar.

Under denna period började vietnameserna förverkliga sina planer på att tillintetgöra Kampuchias revolution:

- genom att i hemlighet organisera partifientliga grupper som agerade öppet mot Kampuchias Kommunistiska Parti
- genom att i hemlighet organisera ett hemligt nät inom Kampuchias Kommunistiska Partis led för framtida aktiviteter
- genom att själva direkt angripa Kampuchias Kommunistiska Parti

- genom att uppmuntra folket och den revolutionära armén i Kampuchea att motsätta sig Kampucheas Kommunistiska Parti med syfte att skapa omedelbara svårigheter och för att i framtiden angripa det

Men Kampucheas revolution, under ledning av Kampucheas Kommunistiska Parti spräckte alla dessa vietnamesiska planer tack vare:

1. Kampucheas Kommunistiska Partis korrekta politiska linje, en linje präglad av oberoende, suveränitet, av tillit till egna krafter och beslutsamhet att ta sitt eget öde i egna händer.
2. Kampucheas Kommunistiska Partis organisatoriska linje, även den oberoende och suverän.

Partiet visade prov på stor vaksamhet och lyckades huvudsakligen bevara sina krafter. De agenter som vietnameserna skickat in vågade inte agera mot partiet, ty den stora majoriteten av partimedlemmarna var beslutna att tillämpa partilinjen. Folket och armén var enat och stod vid partiets sida. De krafter som Kampucheas Kommunistiska Parti organiserade var helt igenom nationella, såväl i partiet som i armén och bland folket, ty erfarenheterna visade att det inte var tal om att lita till vietnameserna. Från 1966, bedömde Kampucheas Kommunistiska Parti läget så att det endast kunde finnas mellanstatliga eller andra offentliga relationer med Vietnam, ty mellan Kampucheas revolution och den vietnamesiska fanns en grundläggande motsättning. Vietnameserna ville tillintetgöra Kampucheas revolution för att sätta den under deras förmyndarskap.

1970, efter statskuppen, kunde Kampucheas Kommunistiska Partis centralkommitté dra ytterligare lärdomar av Genèveavtalet från 1954: Kampucheas revolution hade inte vunnit någonting på avtalet, ty den revolutionära rörelsen var inte oberoende. Centralkommittén såg till att detta spreds ut till alla partiets medlemmar. Hade den inte gjort detta, hade Kampucheas revolution alltså stött sig på vietnameserna, och dessa skulle i gengäld utnyttjat detta för att kväva den.

3. Angående av vietnameserna utbildade och organiserade personer

Efter andra världskriget kom vietnameserna till Kampuchea och förde bort kampucheaner för att utbilda dem, organisera dem, skola dem till kadrer och göra dem till kärnstyrkor för att med tiden utveckla sina krafter!¹ Från 1946 till 1954 stod dessa personer helt under vietnamesernas ledning och stödde sig helt på dem. De klarade inte av någonting och begrep ingenting. Vietnameserna bestämde och ordnade allt. När de sedan efter Genèveavtalet övergavs av vietnameserna kunde de ingenting uträtta. Eftersom de var marionetter förstod de ingenting av politiken, de var odugliga och intog inte en revolutionär ståndpunkt. Efter Genèveavtalet, när uppdraget att leda revolutionen ålåg dem, var de oförmögna att påta sig det. Vid detta tillfälle tillsatte vietnameserna en provisorisk ledningskommitté. Inte förrän 1957 informerades ett begränsat antal revolutionärer om detta. I denna kommittésatt Siv Heng, Son Ngoc Minh, Tou Samouth och ytterligare två eller tre mindre kända personer.

När denna av vietnameserna upprättade provisoriska ledningskommitté efter Genèveavtalet lämnats på egen hand föll den samman som ett korthus vid minsta vindpust, utan att någon nuddat det.

Dock fanns det i Kampuchea verkliga revolutionärer som kunde möta situationen. De fortsatte att fullfölja sina revolutionära uppgifter. Några bland dem tog ansvar för arbetet i huvudstaden och förberedde valet 1955. För att kunna föra dessa förberedelser till ett lyckosamt slut kom revolutionärer från landsbygden och satte sig i förbindelse med dem som fanns i huvudstaden. På så sätt lärde de ansvariga i Phnom Penh känna kadrer i hela landet. Genom dessa

¹ se kapitel II, 2:a perioden 1930-1945, s 9

förbindelser och bekantskaper, kom de ansvariga i Phnom Penh i praktiken att fungera som förbindelsekommitté.

När valet 1955 var avslutat började fiendens repression. De som utbildats av vietnameserna skingrades. Några övergav kampen medan andra förrådde den och gick i fiendens tjänst. Denna situation var enbart gynnsam för Phnom Penh-kommitténs arbete i hela landet. Det förklarar varför Kampuchéas verkliga revolutionärer kunde fortsätta kampen.

Det är helt naturligt att marionetter blir överksamma då deras herrar slutar rycka i trådarna. Vietnameserna hade på inget sätt för avsikt att överge sina marionetter, men tvingades till det av historiska skäl. Såväl Kampuchéas Kommunistiska Parti som Kampuchéas folk kunde av detta lära sig: en marionett har inget liv, så snart dess herre har slutat rycka i trådarna. För att åter få leva, måste dockan finna en ny herre. Bara självständighet skapar ständigt liv, hurdana omständigheterna än är.

De personer som utbildats och organiserats av vietnameserna övergav revolutionen. Några återvände i alla fall till frihetsrörelsen 1963-1964 och underställde sig Kampuchéas Kommunistiska Partis ledning. Men när vietnameserna kom tillbaka till Kampuchéa 1970 vann de på nytt över dem och inordnade dem på nytt i sina organisationsnät som hade utvecklats en del. Men dessa renegater lyckades inte med sina brottsliga gärningar, ty partiets organisation var mycket solid. Vietnameserna underhöll emellertid dessa organisationer och fortsatte i hemlighet sitt arbete riktat mot Kampuchéas revolution. Flera gånger använde de dessa renegater för att försöka omintetgöra Kampuchéas revolution 1973, 1975 och senare. Men de misslyckades alltid.

Med hänsyn till dessa händelser deklarerade Kampuchéas Kommunistiska Parti att:

- den storartade segern 17 april 1975 möjliggjorde för Kampuchéas folk att återfinna sin nationella själ. Det är en landvinning av största och djupaste betydelse.

Under kolonialisterna och imperialisternas dominans påverkades i själva verket en del av Kampuchéas revolutionärer ganska mycket av dessa, en annan del påverkades av vietnameserna. På så sätt förstördes och skakades deras nationella ståndpunkt. Med den storslagna segern 17 april 1975 uppfattade de att denna seger hade uppnåtts av dem själva och deras parti. Detta skapade en nationell stolthet hos dem, en nationell ståndpunkt, en nationell ära och värdighet, ett nationellt medvetande och en nationell själ.

Kampuchéas Kommunistiska Parti har oavbrutet skolat folket för att stärka det och utveckla denna nationella stolthet, denna nationella ståndpunkt, denna nationella ära och värdighet, detta nationella medvetande och denna nationella själ, för utanförliggande faktorer kan inte föra detta med sig. På samma sätt förhöll det sig med vietnamesernas marionetter vid tiden för den väpnade kampen mot de franska herrarna efter Genèveavtalet när de vietnamesiska herrarna övergivit dem eller 1970 när de kom tillbaka till Kampuchéa. Kampuchéas Kommunistiska Parti föddes i en oberoende revolutionär rörelse, och bara genom att lita till den egna revolutionära rörelsen har det kunnat inhämta sina egna lärdomar, riktiga och felaktiga, bittra och trösterika.

Kapitel IV – De vietnamesiska försöken att tillintetgöra Kampuchéas Kommunistiska Partis självständiga linje från 1970 till 1975.

1. Läget i Kampuchéa före statskuppen: Vietnam motsatte sig med våld Kampuchéas Kommunistiska Partis politiska linje.

1969 blev läget i Kampuchéa alltmer spänt. Kampuchéas Kommunistiska Partis centralkommitté hade läget under kontroll och visste mycket väl att amerikanerna och Lon Nol säkert skulle iscensätta en statskupp. Centralkommittén bedömde läget så att om amerikanerna genomförde en statskupp, skulle vissa krafter vid sidan av de revolutionära komma att vinnas. Det var därför nödvändigt att förbereda sig för att ta emot dessa krafter. En statskupp kunde bara vara till fördel för revolutionen. Sålunda utarbetade Kampuchéas Kommunistiska Partis Centralkommitté ett dokument som slår fast partiets linje för den Nationella Enhetsfronten. Den kritiserade uttalanden från intellektuella som deltog i kampen men angrep Samdech Norodom Sihanouk. Sådana uttalanden bedömdes som motsatta partiets linje för Nationella Enhetsfronten, ty dessa intellektuella borde snarare angripa de amerikanska imperialisterna och förrädaren Lon Nol. Partiet har tillsett att dessa misstag rättats till och att alla påverkbara krafter mobiliserades för att bekämpa och isolera fienden.

Mot slutet av 1969 reste en delegation från Kampuchéas Kommunistiska Parti till Hanoi för samtal med det vietnamesiska partiet. Delegationen som leddes av kamrat sekreterare Pol Pot fick göra resan, till fots. Den vietnamesiska delegationen bestod av Le Duan, Le Duc Tho, Vo Nguyen Giap och Nguyen Duy Trinh.

Vietnameserna var inte nöjda och motsatte sig den kamp som Kampuchéas Kommunistiska Parti förde. Situationen i Kampuchéa blev allvarligare och var inte gynnsam för vietnameserna. Den vietnamesiska delegationen var mycket missnöjd över detta och trots sina ansträngningar att upprätthålla ett sken av diplomatisk artighet kunde varken en våldsam fientlighet gentemot Kampuchéas revolution eller vreden över Kampuchéas Kommunistiska Parti döljas. Le Duan själv, så hycklande och skurkaktig han nu var, kunde inte behärska sig. Samtalen hölls därför i en mycket spänd atmosfär, eftersom Kampuchéas Kommunistiska Parti intagit en offensiv hållning och påbörjat väpnad kamp, medveten om att ett annat ställningstagande skulle förött Kampuchéas revolution. Vietnameserna å sin sida ville att Kampuchéas Kommunistiska Parti skulle överge den väpnade kampen och lägga ner vapnen. Följaktligen, var motsättningen mellan dessa två inställningar omöjlig att överbygga.

Skälen till varför vietnameserna ville att Kampuchéas Kommunistiska Parti skulle lägga ner vapnen var dels strategiska, ty de ifrågasatte om inte Kampuchéas Kommunistiska Parti skulle kunna uppnå politisk och militär styrka såväl som erfarenhet av väpnad kamp, och de fruktade att de revolutionära krafterna i Kampuchéa skulle kunna utvecklas och stärkas på alla områden. Dels var vietnameserna tvungna att samarbeta med Lon Nol som var vid makten i Kampuchéa och de var rädda att detta samarbete skulle äventyras om Kampuchéas revolution gick in i väpnad kamp. Men det första skälet var det viktigaste. Le Duan sade: ”Enligt den vietnamesiska erfarenheten behövs den väpnade kampen inte föras. Det är bättre att kamraterna i Kampuchéa inväntar att Vietnam vinner segern. Då kan vi slå till med ett enda slag och befria Phom Penh.”

Avsikten med de vietnamesiska manövrerna var:

1. att förleda Kampuchéas Kommunistiska Parti till att hysa förtroende för de vietnamesiska styrkorna, att stödja sig på dessa och vara beroende av dem.
2. att förmå Kampuchéas Kommunistiska Parti att avstå från väpnad kamp. Och om Kampuchéas Kommunistiska Parti övergav den väpnade kampen, skulle Kampuchéas väpnade styrkor oskadliggöras. Vietnameserna skulle på så sätt få fältet fritt. Vietnameserna hade i sina planer räknat ut att om Kampuchéas Kommunistiska Parti följde deras råd, skulle

partiet tillsätta en obeslutsam ledning som skulle vackla mellan väpnad kamp och en attentatspolitik utan framtid. Kampuchéas Kommunistiska Partis styrkor skulle samtidigt överfallas på det militära och det politiska planet och tillintetgöras. Vietnameserna skulle då kunna förebrå Kampuchéas Kommunistiska Parti för oförmåga att leda kampen och säga att det nu var nödvändigt att styra och omorganisera de revolutionära styrkorna.

Vietnameserna hade i själva verket en del av sina krafter på plats. En del av dess styrkor var i Kampuchéa, andra utanför landet. Skulle styrkan inne i landet förintas av fienden, skulle de använda sig av styrkorna utanför landets gränser, dvs Son Ngoc Minh och gruppen kring honom.

Den vietnamesiska delegationen anförde ett flertal skäl för att förmå Kampuchéas Kommunistiska Parti att överge den väpnade kampen. Kampuchéas Kommunistiska Partis delegation tillfrågades om:

- var och hur Kampuchéas Kommunistiska Parti skulle förse sig med vapen, ammunition och annat materiel
- hur skulle problemen med läkare och medicin lösas?
- var och hur skulle partiet finna nödvändiga ekonomiska medel?

Delegationen från Kampuchéas Kommunistiska Parti lämnade vietnamesernas invändningar utan avseende, ty Kampuchéas Kommunistiska Parti hade god överblick över läget innan det beslöt sig att ta upp väpnad kamp. Om Kampuchéas Kommunistiska Parti förde väpnad kamp, var det för att den konkreta situationen tvingade partiet till detta. Om det inte förde väpnad kamp, skulle partiet vara dömt att lösas upp. Men om partiet framhärdate i denna kamp, skulle det vara förvissat om att kunna fortsätta att finnas.

Under Kampuchéas Kommunistiska Partis delegations vistelse i Hanoi, ville Le Duan förmå Kampuchéas Kommunistiska Parti att upprätta relationer med Sovjetunionens Kommunistiska Parti. Han meddelade att den sovjetiska ambassadören i Hanoi önskade träffa Kampuchéas Kommunistiska Partis delegation för att inbjuda dem till ett besök i Moskva.

Kampuchéas partidelegation framförde till Le Duan att Kampuchéas Kommunistiska Parti inte var emot Sovjetunionen. Partiet arbetade endast för att uppnå sitt mål, att leda Kampuchéas revolution till seger. Partiet ville heller inte ingripa i den kinesisk-sovjetiska motsättningen. Men Sovjetunionen hade demonstrerat sin fientlighet gentemot Kampuchéas Kommunistiska Parti. 1964 hade den sovjetiska ambassadören i Phnom Penh velat skapa ett annat kommunistparti i Kampuchéa och från sovjetiskt håll hade man anklagat Kampuchéas Kommunistiska Parti för att vara odugligt och tillämpa en absurd politisk linje. Det kommunistparti som Sovjetunionen ville få på fötter skulle dels bygga på renegater från tiden för kampen mot de franska kolonialisterna som Siv Heng och Pen Youth som sedermera blev underrättelseagenter i Lon Nol-klickens sold, dels på studenter från khmerosovjetiska tekniska högskolan i Phnom Penh. Men slutet blev att detta parti aldrig hann se dagens ljus eftersom det saknade folkligt stöd. När det gäller det sammanträffande som den sovjetiske ambassadören anhållit om, svarade Kampuchéas Kommunistiska Partis delegation att den föredrog att förlägga det till ett senare tillfälle.

Innan partiledningen begav sig till Hanoi beräknade man att det var nödvändigt att besitta en styrkeposition i diskussionerna med vietnameserna. Vid denna tidpunkt kunde vietnameserna förvisso lägga ner tusentals dollar på att köpa upp Lon Nol-klickens armé och polis, men de var samtidigt flyktingar på territorium som var revolutionära baser kontrollerade av Kampuchéas Kommunistiska Parti. De var därför i behov av hjälp från den kampuchéanska revolutionen. Skulle de bereda revolutionen i Kampuchéa svårigheter, skulle de inte längre ha territorium att fly till.

Vietnameserna hotade öppet Kampucheas Kommunistiska Parti, och alla medlemmar i Kampucheas partidelegation var eniga om att vietnameserna var rasande och i stånd att förtrycka dem. De skulle mycket lätt kunna tillgripa mord. Delegationen var faktiskt helt utlämnade till dem i deras land. Resan både fram och åter fick göras till fots i långa stycken. Men vietnameserna var i trängande behov av hjälp och bistånd från Kampucheas Kommunistiska Parti som kontrollerade väldiga områden på Kampucheas territorium. De fruktade också de våldsamma reaktioner från Kampucheas Kommunistiska Parti och Kampucheas revolutionärer som skulle inträffa om de mördade Kampucheas ledning. Stämningen under samtalen och vistelsen i Vietnam var så spänd att några medlemmar av delegationen som inte var så vana vid liknande provningar var djupt skakade.

Dessutom, var delegationen från Kampucheas Kommunistiska Parti inte helt enig och därmed tvungen att bemästra motsättningar sinsemellan. Son Ngoc Minh som bodde i Vietnam sedan länge deltog också i delegationen. Under samtalen med vietnameserna somnade han. Men inom delegationen tog han på vietnamesernas inrådan upp frågor som: ”Hur ska Kampucheas Kommunistiska Parti kunna föra väpnad kamp om det varken har vapen, ammunition, läkare eller medicin?” Delegationen svarade honom: ”Hur många gevär hade Ho Chi Minh när han började strida? Eller Mao Tse-tung? Eller Lenin?”

2. Statskuppen 18 mars 1970: Vietnam berömmar Kampucheas Kommunistiska Partis politiska linje och ber om hjälp och stöd från Kampucheas Kommunistiska Parti

Fram till statskuppen 18 mars 1970 var förhållandet mellan Kampucheas Kommunistiska Parti och det vietnamesiska partiet mycket spänt.

Före statskuppen kunde soldaterna i Vietcong inte gömma sig någonstans i sitt land av den enkla orsaken att de inte hade lyckats befria något enda område. Saigons tredje försvarslinje, som upprättades av amerikanerna och Thieu-klicken, tangerade gränsen till Kampuchea. När Vietcong-soldaterna gick ut för att bekämpa amerikanerna och Thieu-klicken var det från kampucheanskt område. Det visste alla.

Statskuppen i Kampuchea ägde rum den 18 mars. En kort tid senare invaderade amerikanerna Kampuchea till ett djup av 20 kilometer. Detta område vid gränsen förvandlades då till ett slagfält. Amerikanerna och Thieu-klicken upprättade sin fjärde försvarslinje för Saigon inne i Kampuchea. Ett hundra tusen nya soldater ur Vietcong flydde till Kampuchea.

Därefter trängde amerikanerna och Thieu-klickens trupper vidare mot Mekong och landsväg nr 4 som förbinder Phnom Penh med Kampong Som. I Kampong Cham-provinsen nådde de ända till orten Troeung. Man kan säga att deras femte försvarslinje för Saigon hade nått till Mekong, varigenom Vietcong jagades ett gott stycke in i Kampuchea.

Det sydvietnamesiska partiets centralkommitté hade just tagit sin tillflykt norr om Stung Trang, på Mekongs västra sida vid gränsen till distriktet Prek Prasap i provinsen Kratie. Prek Prasap blev alltså utgångspunkt för Vietcongs operationer mot amerikanerna och Thieu-klickens soldater.

Efter samtal med vietnameserna i Hanoi begav sig delegationen från Kampucheas Kommunistiska Parti till Kina för att diskutera med Kinas kommunistiska parti. Kort därefter, den 18 mars 1970, inträffade statskuppen. Vid det tillfället befann sig följaktligen delegationen från Kampucheas Kommunistiska Parti i Peking. Den 19 mars kom prins Norodom Sihanouk till Peking efter att ha rest från Paris och ha avlagt ett officiellt besök i Moskva. Då diskuterade delegationen från Kampucheas kommunistiska parti fortfarande med Kinas kommunistiska parti. Ett par dagar senare kom Pham Van Dong till Peking för att träffa respektive premiärminister Chou En-lai, prins Norodom Sihanouk och delegationen från Kampucheas kommu-

nistiska parti. Prins Norodom Sihanouk tog ställning mot Lon Nol redan vid sin ankomst till Peking. Men under de två första dagarna var han på defensiven. Sekreteraren i Kampuchéas kommunistiska parti påpekade för premiärminister Chou En-lai att prins Sihanouk borde gå till politisk offensiv och inte stanna på defensiven. Från den tredje dagen gick prins Sihanouk över till offensiv. Han skrev ett utkast till en högtidlig deklaration, vari han meddelade att Lon Nols regering och folkförsamling var upplösta och att Nationella enhetsfronten (FUNK), Nationella enhetsregeringen (GRUNK) och Nationella befrielsearmén hade grundats. Delegationen från Kampuchéas kommunistiska parti gick igenom och förändrade Nationella enhetsfrontens politiska program, eftersom det ursprungliga programmet – framlagt av prins Sihanouk – redan talade om det socialistiska och t o m kommunistiska uppbygget i Kampuchéa. Sekreteraren i Kampuchéas kommunistiska parti meddelade¹ prins Norodom Sihanouk att man för det första borde vara ständigt på offensiven och för det andra hålla sig inom Nationella enhetsfrontens ram för att kunna samla nationens krafter. Ty de demokratiska krafterna stod redan under ledning av Kampuchéas kommunistiska parti.

Deklarationen i fem punkter, vilken publicerades 23 mars 1970, fördömde och brännmärkte därför den landsförrädiska statskuppen, förklarade statskuppens, regering och folkförsamling upplösta och utropade grundandet av Nationella enhetsfronten, Nationella enhetsregeringen och Nationella befrielsearmén. Det var inte tal om socialism eller kommunism i detta dokument.

Strax efter sin ankomst till Peking mötte Pham Van Dong premiärminister Chou En-lai. Han kände redan till Kampuchéas kommunistiska partis inställning. När han fick träffa delegationen från detta parti visade han enbart vänskap och solidaritet. Men hans främsta syfte var att få hjälp av Kampuchéas kommunistiska parti med att försvara de vietnamesiska styrkor som var i fara. Han sade att de amerikanska imperialisterna redan hade skapat stora svårigheter och förorsakat stora förluster i människor och material för Vietcongs trupper som inte längre hade något område i Sydvietnam dit de kunde fly. Nu hade de amerikanska imperialisterna och Lon Nol utlöst militärkuppen. Det var som om de hade satt kniven i ryggen på vietnameserna. Vietnameserna befann sig i denna situation.

Framför sig hade de amerikanska imperialisterna och Thieu-klickens armé vilken hade svept undan Vietcongs trupper i södra Vietnam. Nu anföll amerikanerna och Lon Nol-klickens trupper i ryggen. Amerikanerna utförde mördande bombningar på Kampuchéas territorium längs hela gränsen och förstörde Vietcong-baserna. Samtidigt släppte de bakom soldaterna ur Vietcong ned trupper med färdiga värn och hinder. Kort sagt led vietnameserna ett svårt nederlag. Under samtalen med delegationen från Kampuchéas kommunistiska parti i Hanoi, strax före statskuppen, sade Le Duan till partisekreteraren Pol Pot att vietnameserna mötte stora svårigheter. De hade inget territorium i Sydvietnam dit de kunde dra sig tillbaka, ingen ekonomisk bas, inga livsmedel, ingen befolkning. När trupper kom till Sydvietnam från Nordvietnam var bara 20 procent i stånd att slåss. I sjukhus som upprättades på kampuchéanskt område fanns 80 000 sårade. När statskuppen i Kampuchéa inträffade råkade vietnameserna i en än värre situation.

Så mörkt var läget för vietnameserna. Därför flödade Pham Van Dong över av vänskapliga yttranden och omfamningar gentemot sekreteraren för Kampuchéas kommunistiska parti, när han mötte partiets delegation i Peking efter statskuppen. Vilken skillnad mot mötet i Hanoi! Det var en omsvängning på 180 grader.

Som vi sagt ovan kunde statskuppen för Kampuchéas Kommunistiska Parti endast vara positiv för revolutionen i Kampuchéa. Partiet oroade sig inte över kuppen och hade i mer än ett halvt år

¹ Prins Norodom Sihanouk visste inte att sekreteraren i Kampuchéas kommunistiska parti samtidigt befann sig i Peking.

förberett sig på den. Partiet hade bestämt sig för att så snart kuppen ägt rum gå till offensiv för att gripa makten på landsbygden genom militära aktioner och väpnade uppror.

Inför denna händelseutveckling stod hela partiet berett till strid och enat som en man både i fråga om den politiska linje som hade antagits och i fråga om de konkreta handlingarna.

Vietnameserna å sin sida var mycket oroliga och nedstämda. Ty före statskuppen hade de stått i stark motsatsställning till Kampuchéas Kommunistiska Parti och samtalen med delegationen från detta parti hade förts i en spänd atmosfär. Därför var de nu rädda att Kampuchéas Kommunistiska Parti skulle vägra dem hjälp och stöd. Läget var redan så kritiskt för vietnameserna att de utan hjälp och stöd från Kampuchéas revolution skulle hamna i en katastrofal situation.

Vietnameserna var verkligen ”sluga” politiker. Före statskuppen räknade de med dessa fyra krafter:

1. Kampuchéas Kommunistiska Parti.
2. Son Ngoc Minh och de khmerer som befann sig i Vietnam under vietnamesisk kontroll.
3. De styrkor som befann sig inne i Kampuchéa men betalades av Vietnam.
4. Vietnamesernas egna styrkor.

Vietnameserna hade använt de tre sista av dessa krafter för att bekämpa Kampuchéas Kommunistiska Parti. De hade själva bekämpat partiet och stött sig på prins Norodom Sihanouks och särskilt Lon Nols styrkor.²

Följaktligen förfogade vietnameserna före statskuppen över dessa kort:

1. Sihanouk och Lon Nol.
2. Sina män och hemliga agenter inom Kampuchéas revolutionära styrkor.
3. Sina män utanför Kampuchéa.

När amerikanerna och Lon Nol-klicken störtade prins Sihanouk och ihop med Thieu-klicken bekämpade Vietcong hade vietnameserna inga kort längre att spela med på grund av att:

1. Lon Nol-kortet gled slutgiltigt ur deras händer eftersom prins Sihanouk vände sig till Kampuchéas Kommunistiska Parti.
2. Deras andra kort kunde inte heller utnyttjas eftersom vietnameserna inte kontrollerade situationen i Kampuchéas i krig. Deras män och agenter inom de revolutionära styrkorna i Kampuchéa var värdelösa.
3. Det tredje kortet, deras egna män utanför Kampuchéa, kunde inte heller utnyttjas på grund av omständigheterna.

Efter statskuppen var situationen totalt annorlunda. Världsopinionen stödde den kampuchéanska revolutionen. Vietnameserna hade bara en sak att ta till: att vända sig till Kampuchéas Kommunistiska Parti och begära hjälp och stöd. De skämdes inte det minsta för att flöda över av vänskaplighet och omfamningar gentemot Kampuchéas Kommunistiska Parti.

Om vietnameserna nu kunde vända sig till Kampuchéas Kommunistiska Parti berodde det uteslutande på att Kampuchéas Kommunistiska Parti förfogade över krafter som hade byggts

² År 1967 sedan väpnat uppror hade brutit ut i Samlaut i Battambangprovinsen i nordvästra Kampuchéa sände vietnameserna Nguyen Van Linh som kallades Muoi Cuc och en general som hette Tran Nam Trung men kallades Hay Hauv för att möta Kampuchéas Kommunistiska Parti och övertala det att ge upp den väpnade kampen. Den kampuchéanska sidan svarade att man måste fortsätta att bekämpa Lon Nol, USA-imperialismens lakej, eftersom han förde en utrotningsskampanj mot den kampuchéanska revolutionen. Vietnameserna hävdade att Lon Nol inte var fransmännens och amerikanernas man. Enligt upplysningar de hade ägde Lon Nol inga kapitaltillgångar i utländska banker. Han kunde därför inte betraktas som en reaktionär. Dessutom hade Lon Nol gjort den kampuchéanska revolutionen stora tjänster. För den kampuchéanska sidan stod en sak klar: Lon Nol var en dödsfiende till kommunisterna och revolutionen. Han representerade ultramilitaristerna, ultrafeodalerna och ultrareaktionärerna. Efter tio dagars diskussioner skildes de båda sidorna utan att ha ruckat på sina åsikter.

upp systematiskt och under fullständigt oberoende och suveränitet. Om Kampuchéas Kommunistiska Parti bara hade haft en politisk linje men inga styrkor skulle det ha förklarats och dömts till undergång. Om Kampuchéas Kommunistiska Parti inte hade existerat eller om de revolutionära baserna hade blivit krossade skulle vietnameserna inte ha kunnat undgå att krossas. Om Lon Nol-kliken hade lyckats stanna vid makten och den kampuchéanska revolutionen hade förintats skulle vietnameserna ha dragits med i undergången.

Kampuchéas Kommunistiska Parti och Kampuchéas folk utförde följaktligen ojämförliga välgärningar och tjänster åt vietnameserna. I det ögonblick vietnameserna hade dömts till undergång räddades de av Kampuchéas folk och kommunistiska parti. Men Kampuchéas Kommunistiska Parti har aldrig berättat detta. Tvärtom har vietnameserna ansträngt sig för att dölja verkligheten och lura världsoinionen, folket och armén i Vietnam likaväl som opinionen i Kampuchéa genom att låta dem tro att det är vietnameserna som har utfört enorma välgärningar för Kampuchéa. Men ingen kan förfälska verkligheten. Den roll som spelades av Kampuchéas revolution var ovärderlig. Genom hjälpen åt vietnameserna gav den kampuchéanska revolutionen ett viktigt och aktivt bidrag till den revolutionära rörelsen i Asien och hela världen.

Innan dess var de flesta överens om att nyckeln till problemen fanns i Vietnam. Men statskuppen den 18 mars 1970 avslöjade den kampuchéanska revolutionens roll. När delegationen från Kampuchéas Kommunistiska Parti 1970 befann sig i Peking fick den veta av de kinesiska kamraterna att Pham Van Dong hade berättat om de svåra hinder som stod i vägen för vietnameserna och att han bett kineserna att försöka förmå Kampuchéas Kommunistiska Parti att hjälpa vietnameserna. De kinesiska kamraterna var själva överraskade. De hade alltid fått höra att vietnameserna hjälpte Kampuchéa. Delegationen från Kampuchéas Kommunistiska Parti berättade nu om det verkliga läget: vietnameserna hade inget eget territorium i sitt land utan flydde till Kampuchéa. Där placerade de sina ledande organ och den verkliga verkställande högsta ledningen, där förlade de trupper och sjukhus osv.

De kinesiska kamraterna fick nu för första gången veta den sanning som vietnameserna hade dolt ända tills dess. De kinesiska kamraterna uttalade sin höga uppskattning av den inställning Kampuchéas Kommunistiska Parti hade intagit och tillmätte prins Norodom Sihanouk större betydelse. Detta gjorde de också i en anda av solidaritet gentemot vietnameserna.

Vietnameserna hade ett starkt behov av hjälp från Kampuchéas Kommunistiska Parti. Kampuchéas revolution blev deras räddning. Därför mottogs delegationen från Kampuchéas Kommunistiska Parti, när den kom till Hanoi på hemresa från Peking, av alla med övervallande glädje och ytterst varma omfamningar. Vid banketten öste värdarna beröm över delegationen från Kampuchéas Kommunistiska Parti från början rakt igenom. Före statskuppen fördömde vietnameserna allt som Kampuchéas Kommunistiska Parti företog sig, nu var allt samma parti gjorde riktigt och berömvärdt. Tidigare, när Khieu Samphan gick ut i gerillan, förebrådde vietnameserna Kampuchéas Kommunistiska Parti ett felaktigt beslut. Nu ingick han i Nationella enhetsregeringen – och de lyckönskade Kampuchéas Kommunistiska Parti till att ha tagit ett förnuftigt beslut och ha gjort goda förberedelser.

På så vis hade vietnameserna ett starkt behov av Kampuchéas vänskap, hjälp och stöd. Pham Van Dong talade vitt och brett. Le Duan, Le Duc Tho, Vo Nguyen Giap och övriga likaså. Men Vo Nguyen Giap, som alltid är grov och odiplomatisk, undslapp sig mitt ibland omfamningarna: ”Detta är ett historiskt tillfälle som tillåter våra tre partier att återförenas”.

Dessa ord speglade troget vietnamesernas politik. De hade inte övergivit sin plan att lägga Kampuchéa under sitt välde. Och på så vis nöjde sig vietnameserna inte alls med hjälp och stöd från Kampuchéa för att överleva själva: de planerade att svälja Kampuchéa när de själva kommit ur farozonen. Inte för ett ögonblick släppte vietnameserna sin lust att annektera och

svälja Kampuchea. Till och med i det ögonblick då de stod inför de största svårigheter envisades de med att intrigera för att genomföra denna önskan.

Vid ankomsten till Hanoi förberedde delegationen från Kampuchéas Kommunistiska Parti återresan till Kampuchea. Då inledde vietnameserna manövrer i två riktningar: den ena genomfördes utanför Kampuchea just då den kampuchéanska partidelegationen fortfarande befann sig i Vietnam. Den andra inriktade sig på Kampuchea.

3. De vietnamesiska manövrerna mot delegationen från Kampuchéas Kommunistiska Parti på genomresa i Vietnam

För de vietnamesiska ledarna var problemet med befrielsen av Sydvietnam inte det största bekymret. För dem var Kampuchéaproblemet mycket viktigare. Nu hade det gått femton år under vilka Kampuchea befunnits utanför deras maktsfär. Till varje pris ville man ta ett nytt grepp om Kampuchea, tom om man för en tid fick offra Sydvietnam. Fick de bara makten i Kampuchea, tänkte de, så var de försäkrade om framgång också i Sydvietnam.

Vietnameserna ämnade nå sitt mål genom trick. De vietnamesiska ledarna utbad sig ett möte med partisekreteraren Pol Pot för att diskutera hemliga militära problem. Under samtalet

1. föreslog de skapandet av gemensamma vietnamesisk-kampuchéanska befälsgrupper.
2. föreslog de att de skulle skänka 5 000 gevär till Kampuchéas Kommunistiska Parti.
3. bad de att Kampuchéas Kommunistiska Parti skulle hjälpa dem på följande vis: flyktingar skulle få slå sig ned i Kampuchea, vietnameserna skulle få använda vägarna i Kampuchea för att komma till och från Laos, kampuchéanerna skulle ge ekonomisk hjälp och förse vietnameserna med födoämnen,
4. föreslog de ett gemensamt uppträdande på det internationella planet för att motverka den amerikanska imperialismen och dess lakejer.

Det var Le Duan själv som kom med dessa förslag. Le Duc Tho underströk nödvändigheten för de vietnamesiska trupperna att försörjas på platsen eftersom transportererna inte tillät ens trupper och militära förnödenheter att nå Sydvietnam.

Vietnameserna hade redan tillgång till hjälp från Kampuchea för ekonomi, matförsörjning och flyktingar men de begärde mer hjälp. Före statskuppen räknade de med Lon Nol-klicket och de av den gamla regimens anställda som de hade mutat. Men nu måste vietnameserna begära tillstånd av Kampuchéas Kommunistiska Parti. Vad gäller de 5 000 gevären, använde vietnameserna dem som lockbete för att underlätta diskussionerna och i synnerhet för att få politiska medgivanden från Kampuchéas Kommunistiska Parti. Vad vietnameserna allra helst ville ha var skapandet av gemensamma befälsgrupper som bara skulle bli gemensamma till namnet men i verkligheten vietnamesiska. Genom dessa grupper hoppades de kunna behärska allt.

Kamrat Pol Pot svarade vietnameserna att Kampuchéas Kommunistiska Parti tänkte sig en vänskap som grundades på principen om ömsesidig respekt för den andres oberoende, suveränitet och territoriella integritet, ickeinblandning i interna angelägenheter, jämlikhet och ömsesidig nytta.³ Angående de 5 000 gevären var Kampuchéas Kommunistiska Parti berett att ta emot dem, om vietnameserna kunde avstå dem. Slutligen hade den kampuchéanska partidelegationen ingen befogenhet att besluta om upprättande av gemensamma befälsgrupper eftersom den lämnade Kampuchea före statskuppen och av centralkommittén endast hade anförtrotts uppdraget att diskutera vänskapliga relationer mellan de två partierna. Därför kunde heller inget beslut fattas i denna fråga utan att det kampuchéanska partiets centralkommitté

³ I sitt tal 1965 när han besökte Hanoi för första gången hade kamrat Pol Pot redan haft tillfälle att understryka de principer, som Kampuchéas Kommunistiska Parti anser måste åtfölja vänskapen. Detta irriterade alla vietnamesiska ledare, bl a Le Duan och Pham Van Dong och Vo Nguyen Giap. Ty aldrig hade en "lillebror" eller en "son" tidigare vågat föra ett sådant språk inför sin "storebror" eller "far".

hade fått ge sin åsikt. Men kamrat Pol Pot tillfogade att enligt hans mening skapandet av gemensamma befälsgrupper skulle möta stora svårigheter. Det var ett faktum att

1. på det politiska planet skulle folket och Nationella enhetsfronten tappa förtroendet för revolutionen i Kampuchea och även för Vietnam. De skulle inse att den kampuchianska revolutionen inte var självständig. Detta skulle omöjliggöra en mobilisering av massorna. Varken folket eller prins Norodom Sihanouk och Samdech Penn Nouth skulle godta en sådan uppgörelse.
2. på det tekniska planet skulle dessa gemensamma befälsgrupper utgöra en källa till svårigheter genom att oundvikligen framkalla konflikter. Erfarenheterna av tidigare strider framvisade mångfaldiga konflikter i gemensamma enheter. Därför skulle det vara att föredra att varje part behöll sin egen organisation och samarbete utifrån denna förutsättning.

Samtalet tog tre timmar och vietnameserna gick därifrån ytterst missnöjda med resultatet. Här är det lämpligt att påpeka att vietnameserna samma dag kamrat Pol Pot kom från Peking till Hanoi till honom överräckte ett telegram från det kampuchianska partiets vice sekreterare Nuon Chea. Det var kvällen före mötet med Le Duan. Men vietnameserna överlämnade endast andra halvan av telegramtexten. I detta avsnitt berättade vice sekreteraren att han hade hållit diskussioner med vietnameserna och att bägge parter hade kommit överens om att uppträda solidariskt och samarbeta i kampen mot de amerikanska imperialisterna.

Kamrat Pol Pot insåg genast vad det rörde sig om. Ty ständiga utskottet i Kampuchias Kommunistiska Partis centralkommitté hade redan diskuterat och gemensamt bestämt ramen för denna solidaritet och detta samarbete vad gällde vietnameserna. Dessutom antydde det faktum att han hade fått endast en del av texten att vietnameserna medvetet dolde telegrammets innehåll för att locka den kampuchianska partidelegationen att göra misstag. De hade ju också överlämnat endast den del av telegrammet som berörde punkter där parterna var överens. Men under samtalet höll sig delegationen från Kampuchias Kommunistiska Parti envetet till de grundläggande principer som partiet antagit och rättade sig inte efter telegrammet. Först på kvällen dagen därpå, dvs efter samtalet, överlämnade vietnameserna till kamrat Pol Pot den första halvan av telegrammet. Detta avsnitt berättade om olika konkreta åsikter och svårigheter i frågan om oberoende och suveränitet såväl som i frågan om solidaritet. Allt detta visar att vietnameserna inte drog sig för att censurera ord eller hela meningar i telegrammet, bara det gynnade deras syften.

Delegationen från Kampuchias Kommunistiska Parti uppskattade att vietnameserna inte ännu vågade röja de ledande inom det kampuchianska partiet ur vägen i Hanoi för att nå sina syften eftersom de fortfarande behövde revolutionen i Kampuchea. Dessutom fruktade de att de inte skulle kunna klara sig ur den farliga situation där de befanns sig och fruktade reaktioner och återverkningar som skulle kunna bli katastrofala. Om de inte hade behövt hjälp från den kampuchianska revolutionen, skulle vietnameserna ha använt alla medel för att hindra delegationen från Kampuchias Kommunistiska Parti att återvända till Kampuchea. Det var bara det att de behövde kamrat Pol Pot i Kampuchea för att ta hand om situationen där – inte för att det var bra för revolutionen i Kampuchea utan för att det var bra för vietnameserna.

4. De vietnamesiska manövrerna i Kampuchea för att gripa makten över staten

a. Vietnameserna ville skapa gemensamma befälsgrupper och gemensamma maktorgan

Medan det kampuchianska partiets delegation fortfarande befann sig utomlands mångfaldigade vietnameserna i Kampuchea sina kontakter med alla zon-kommittéerna, i synnerhet med dem i nordöst och öst. Vid den tiden ansvarade kamraterna Ieng Sary och Son Sen för nordöstra zonen. Den vietnamesiske generalen Minh, ansvarig för den vietnamesiska mittzonen, sökte upp de två kamraterna Pol Pot och centralkommittén i det vietnamesiska partiet hade kommit överens om att skapa gemensamma, befälsgrupper. I detta syfte hade vietnameserna beslutat att

överlämna till Kampuchea ett sjukhus med 200 sängar och all medicinsk personal, inklusive kökspersonal. Vietnameserna ville tom lära Kampuchea hur man lagar ris.

Mötet ägde rum i mycket spänd atmosfär och utmynnade inte i något resultat eftersom den kampuchianska sidan höll fast vid sina åsikter om oberoende och suveränitet medan däremot vietnameserna önskade svälja Kampuchea. General Minh var särskilt envis. Trots att kamraterna Ieng Sary och Son Sen sade honom att Kampuchea inte behövde någonting och att de inte hade fått några direktiv därom för kamrat Pol Pot, vägrade general Minh envetet att ge sig iväg och påstod att kamrat Pol Pot redan hade gett sitt samtycke. Men just då – i början av maj 1970 – trängde ett stort uppbåd av amerikaner och Thieu-klickens soldater in i området. B-52:or och tungt artilleri företog intensiva bombningar och helikoptrar landsatte trupper med full ockupationsutrustning. Vietnameserna med general Minh i spetsen greps av panik och flydde.

Dessa manövrer vidtog vietnameserna på det militära planet. Parallellt med dem begav sig Vo Chi Cong, sekreterare i den femte vietnamesiska zonen och ansvarig för högplatåerna i Syd-Vietnam, till de ansvariga för Kampuchreas nordöstra zon för att förhandla. Han föreslog att Kampuchea och Vietnam skulle samarbeta i de statliga maktorganen. Vietnam skulle bidra med kadrer på distrikts-, kommun-, och bynivå och även med kadrer för de olika organ – inklusive tekniker – som krävdes för att kunna inrätta statliga maktorgan. Vo Chi Cong var noga med att påpeka att allt var färdigt för vietnamesernas del. Det enda som saknades var kampucheanernas samtycke.

Kamraterna Ieng Sary och Son Sen svarade att Kampuchea behärskade situationen och själv kunde besätta den statliga maktapparaten. Vad gällde vietnameserna, var det givetvis deras sak att vidta nödvändiga åtgärder.

Kamrat Ieng Sary fann det nödvändigt att påpeka att vietnameserna under kampen mot de franska kolonialisterna hade monopoliserat allt och att khmererna inte visste någonting.

Trots misslyckandena gav vietnameserna inte upp så lätt. De begav sig till Attopeu för att möta kamrat Pol Pot som på sin hemresa redan hade kommit till Se Sou öster om Attopeu i Laos. De ljög medvetet för honom och påstod att kamrat Ieng Sary redan hade givit sitt samtycke till de vietnamesiska förslagen och att han nu inväntade kamrat Pol Pots beslut. Men denne förstod mycket väl att vietnameserna ljög, eftersom ledningen för Kampuchreas Kommunistiska Parti har som arbetsmetod att fatta alla beslut kollektivt. Dessutom hade vietnameserna redan i Hanoi försökt att lura honom. Kamrat Pol Pot svarade vietnameserna att han ännu inte hade fått rapporter i detta ärende och bad dem att lugna sig tills han anlät till Kampuchea. Icke dess mindre vägrade de att ge sig iväg utan fortsatte att envisas. Men en vietnamesisk överste, som härstammade från södra Vietnam och här var ansvarig för följetruppen, insåg att kamrat Pol Pots anförande var förnuftigt och klandrade de vietnamesiska sändebudens uppförande. De saknade takt och hindrade kamrat Pol Pot att vila sig efter en lång resa, sade han och körde ut dem.

När han kom in på kampuchianskt territorium vilade sig kamrat Pol Pot först i ett vietnamesiskt gömställe. De utsända vietnameserna följde honom dit och anslöt sig. Kamrat Ieng Sary som kom för att hälsa kamrat Pol Pot välkommen var också närvarande.

De vietnamesiska sändebuden utnyttjade tillfället för att upprepa sina förslag ännu mer påträngande. De förnyade alla förslag: gemensamma befälsgrupper, vietnamesiska kadrer för byarna, kommunerna och distrikten, teknikerna, sjukhusen osv. Men kamrat Pol Pot svarade att de måste invänta centralkommitténs beslut. Vietnameserna var ytterst missnöjda. När kamrat Pol Pot lämnade gömstället för att bege sig till ett kampuchianskt gömställe gjorde vietnameserna inte en rörelse för att följa honom.

I östzonen försökte vietnameserna samma knep. De föreslog att man skulle skapa organisationer på alla områden för Kampuchea. Tom kvinnornas arbete gav de sig på: vietnamesiskan Nguyen Thi Dinh erbjöd sig att komma för att uppfostra de kampuchianska kvinnorna så att de skulle veta hur de borde arbeta. Men denna Nguyen Thi Dinh visste inte hur man utför någonting – varken hushållsarbete eller politiskt massarbete eller militära uppgifter. Det vietnameserna i verkligheten ville var att få kontroll över Kampuchias folk som under kampen mot de franska kolonialisterna.

b. Vietnameserna upprättade i hemlighet en parallell statsmakt i Kampuchea

Efter statskuppen den 18 mars 1970 organiserade vietnameserna de vietnameser som levde i Kampuchea, gav dem vapen och utnyttjade dem som synnerligen grymma redskap för förtryck mot det kampuchianska folket.

Folket hatade dem och gav dem öknamnet ”vietnameser tillverkade på platsen”. Dessa exilvietnameser visade sig mycket mer grymma än sina landsmän från norra Vietnam när det gällde att förtrycka på grund av att de kände språket och befolkningen. De förföljde kampuchianerna under nästan ett år, dvs till 1971.

Kampuchias Kommunistiska Parti igångsatte en kampanj mot dem både genom att protestera via officiella kanaler och genom att mobilisera massorna vilka genomförde stora demonstrationer mot dem. De revolutionära styrkorna avväpnade dem och de som vägrade att lämna vapnen ifrån sig greps.

Parallellt med verksamheten från dessa ”vietnameser av lokal tillverkning” organiserade vietnameserna en parallell statsapparat i Kampuchea, i synnerhet i nordöstra zonen där de kunde skapa några styrkepunkter eftersom de redan hade agenter på plats. De försökte göra samma sak i sydväst men utan större framgång. Först i början av år 1971 lärde Kampuchias Kommunistiska Partis centralkommitté känna existensen av denna parallella statsmakt och begärde att vietnameserna skulle upplösa den.

c. Vietnameserna organiserade i hemlighet en parallell armé i Kampuchea

Kampuchias kommunistiska parti fick aldrig ett enda av de 5 000 gevär som vietnameserna hade utlovat. De gav dem istället åt äventyrare, skurkar, brottslingar, veteransoldater eller avskedade poliser ur Lon Nols anhang. Vietnameserna rafsade samman dessa män och organiserade dem i bataljoner, kompanier, plutoner osv för att skapa en parallell armé vars soldater var kampuchianer men i officerare vietnameser. I östra zonen lyckades de ställa upp två bataljoner eller 600 man, i sydvästra zonen ungefär lika många.

När Kampuchias Kommunistiska Parti fick kännedom om denna parallella armé krävde den att vietnameserna skulle överlämna den till partiet. Eftersom de fruktade att Kampuchias Kommunistiska Parti och Kampuchias folk inte skulle förse dem med livsmedel i fortsättningen och de inte uppfyllde detta krav, överlämnade vietnameserna en del av dessa trupper till Kampuchias Kommunistiska Parti, men behöll i hemlighet en annan del och fortsatte med att i smyg rekrytera mer folk för att bilda en reservstyrka som kunde komma till användning vid ett senare tillfälle gentemot Kampuchias Kommunistiska Parti och revolutionen i Kampuchea.

d. Vietnameserna upprättade i hemlighet skolor för utbildning av militärer och sjukvårdspersonal i Kampuchea

I nordöstra zonen önskade vietnameserna inrätta en skola för utbildning av militärer för Kampuchea. Men zon-kommittén vägrade.

I östzonen öppnade de 1970 i hemlighet en skola för militär utbildning. Där samlade de ett antal kampuchianer från vissa områden inom zonen för att låta dem genomgå kurser i militär teknik för att bli plutons- eller kompanichefer. Vidare inrättade de skolor för utbildning av sjukvårdspersonal, likaså i hemlighet, gav kurser i radiotelegrafi och statlig administration.

Först, var Kampucheas Kommunistiska Parti ovetande om alla dessa aktiviteter eftersom det i östzonen fanns många hundra tusen vietnameser och ett visst antal khmerer som hade tillhört det indokinesiska kommunistpartiet och ägnade sig åt underjordisk verksamhet. Först vid mitten av år 1971 fick centralkommittén kännedom om dessa aktiviteter.

Då utfärdade centralkommittén direktiv till alla zoner om att alla skolor som vietnameserna hade upprättat skulle stängas. I själva verket hade partiet redan öppnat militärskolor och skolor för utbildning av sjukvårdspersonal för hela landet. Dessa skolor ägnade längre tid åt politisk utbildning än åt den tekniska sidan.

I östzonen tillämpades centralkommitténs direktiv och de vietnamesiska skolorna där stängdes. Men vietnameserna hade redan lyckats utexaminera två kullar från militärhögskolan och en från sjukvårdsskolan. De som hade fått sin utbildning i de vietnamesiska militärskolorna hade en fullständigt annan uppfattning än den som härskade inom Kampucheas revolutionära armé, såväl i fråga om politik som om organisation och sättet att föra krig.

5. Vietnameserna önskade undanröja ledningen i Kampucheas Kommunistiska Parti i november 1970

I juni 1970 kom kamrat Pol Pot tillbaka till Ratanakiri i nordöstra zonen. Vid mitten av september 1970 hade han gjort förberedelser för kamrat Ieng Sarys resa utomlands och gav sig iväg mot södra delen av landet. Han kom till kommunen Beng Lovea i Santuk-distriktet, som ligger i provinsen Kampong Thom. I oktober 1970 samlades Kampucheas Kommunistiska Partis centralkommitté till plenarsession för att diskutera igenom helhetsituationen för Kampuchea inför det nationella befrielsekriget. Från 1960 till 1970 hade centralkommittén utmärkts av en fullständig enighet både vad gäller beskrivningen av läget och de politiska slutsatserna. Plenarsessionen i oktober 1970 stärkte ytterligare denna enhet i kampen.

Enheten gällde

att partiet, enhetsfronten, armén och regeringen på alla områden skulle hålla fast vid oberoende och suveränitet och lita till de egna krafterna och själva besluta om sitt öde, att utrikespolitiken likaledes skulle grundas på oberoende och suveränitet så att alla krafter kunde mobiliseras och att man skulle ha goda relationer till alla vänner, att solidariteten med Vietnam skulle grundas på ett fasthållande av oberoende och suveränitet och med ständig vaksamhet eftersom vietnameserna ständigt brukade ägna sig åt sabotage och fördärlig verksamhet gentemot den kampuchianska revolutionen.

I november 1970 utbad sig vietnameserna diskussioner med Kampucheas Kommunistiska Parti angående problemet att utveckla solidaritet och samarbete. Det gällde officiella förhandlingar. Från vietnamesisk sida deltog Nguyen Van Linh, som kallades Muoi Cuc och var sekreterare över Vietnams södra zon, och Tran Nam Trung.

Från kampuchianskt håll deltog kamrat Pol Pot, partisekreterare, och vice partisekreterare kamrat Nuon Chea.

Mötesplatsen var invid en slinga av floden Stung Chi-nit som flyter från norr åt väst, ungefär 30 kilometer från kamrat Pol Pots tillflyktsort och 40 kilometer från den vietnamesiska centralkommitténs tillflyktsort.

Vid den tiden visste det kampuchianska kommunistpartiets centralkommitté att vietnameserna var ytterst lömska. Men de hade ingen kännedom om deras hemliga plan att mörda ledarna i det kampuchianska kommunistpartiet. Den fick centralkommittén reda på först 1976.

Under samtalen reste vietnameserna åter samma problem: gemensamma organ för statsmakten, skolor med militär och teknisk utbildning osv. De förnyade också den begäran om hjälp som redan hade formulerats av Le Duan i Hanoi i april 1970, nämligen i fråga om flyktingar, kommunikationer genom Kampuchea, livsmedel osv.

Kampucheas kommunistiska parti gick deras önsknings till mötes men bad vietnameserna att inte utföra hemliga aktiviteter bland Kampucheas folk och revolutionära armé. Vad gäller deras erbjudande om hjälp åt Kampuchea, lät den kampucheanska sidan dem på ett artigt sätt veta att Kampuchea klarade sig utmärkt väl själv både vad gällde att besätta poster inom statsmakten och vad gällde armén. Vid den tidpunkten förfogade Kampucheas Kommunistiska Parti redan över en ganska stor mängd vapen och hade flera bataljoner i varje zon.

Förhandlingarna varade en vecka. Under den tiden åt Muoi Cuc inte två gånger. Han hade ätit så mycket frukt sade han. Han sov också mycket litet. Det var det att han måste fundera mycket. Som representant för sitt parti måste han fatta en klar ståndpunkt inför de beslut man skulle genomföra i Kampuchea. Detta var ett avgörande ögonblick och han måste tänka genom saker och ting noggrant. Då kom han till slutsatsen att han borde undanröja ledarna i Kampucheas Kommunistiska Parti.

Efter förhandlingarna insåg de kampucheanska ledarna detta fullkomligt. Men de visste inte allt. I själva verket beslöt vietnameserna att undanröja ledningen för Kampucheas Kommunistiska Parti redan när dessa tillbakavisade de förslag som gjordes i nordöstra zonen och östra zonen.⁴

Och under förhandlingarna i november 1970 försökte vietnameserna förgifta kamraterna Pol Pot och Nuon Chea genom agenter som de sänt in i Kampucheas Kommunistiska Parti. Därför sträcker sig de vietnamesiska försöken att mörda de kampucheanska kommunistledarna ända tillbaka till 1970.

Förhandlingarna ägde rum i norra zonen, den s k zon 304. Sekreteraren i denna zon, Koy Thuon⁵, organiserade förhandlingarna och hans fru lagade maten.

När han greps 1976 avslöjade Koy Thuon sammansvärjningen: det var Men San⁶ som gav dem ordern att utföra detta skändliga dåd och överlämnade giftet vilket han för övrigt hade fått av Tran Nam Trung. Denne ägnade sig helt åt spionage och sabotage mot Kampucheas revolution.

Eftersom Kampucheas Kommunistiska Parti hade vidtagit strikta åtgärder angående övervakningen och såg till att det fanns kamrater som var trogna mot partiet i köket, misslyckades detta vietnamesiska skurkstreck.

På detta vis försökte vietnameserna undanröja ledningen för Kampucheas Kommunistiska Parti år 1970 när de inte kunde vinna dem för sin sak. Från den dagen har de aldrig upphört att anstränga sig för att förstöra Kampucheas Kommunistiska Parti. Det blev en vändpunkt för dem eftersom de inte längre hade någon möjlighet att fördärva den kampucheanska revolutionen eller att svälja Kampuchea med lagliga och organisatoriska metoder utan måste ta till andra metoder och medel.

De försök till statskupp som de senare genomdrev, och deras invasioner och aggressiva handlingar mot Kampuchea är därför inte alls förvånansvärda. Vietnameserna hängav sig åt och fortsätter att hänge sig åt alla sorters kriminella handlingar med det envist fasthållna syftet att annektera och svälja Kampuchea.

⁴ Se kapitel IV:4

⁵ Koy Thuon var CIA-agent sedan 1958 och hade på order av CIA gått in i Kampucheas Kommunistiska Parti 1960.

⁶ Men San rövades bort av vietnameserna 1946 och bytte namn till Ney Sarann (se kapitel II:2b). Efter Genèveavtalet 1954 övergavs han av vietnameserna. År 1955 blev han CIA-agent och 1960 smög han in i Kampucheas Kommunistiska Parti. När han gick ut i gerillan tog Vietcong-soldater som arbetade för CIA kontakt med honom. Som dubbelagent arbetade han för både CIA och FNL. Inom CIA intog han en högre ställning än Koy Thuon. Därför var det han som gav Koy Thuon order.

På den tiden visade Kampucheas Kommunistiska Parti också prov på vaksamhet men det visste inte att vietnameserna ville mörda dess ledare. Om partiet hade vetat detta, hade det inte gått med på några förhandlingar.

6. Vietnamesernas kriminella och fascistiska handlingar gentemot folket i Kampuchea

Parallellt med mordförsöken på ledarna för det kampucheanska kommunistpartiet och parallellt med ansträngningarna för att upprätta en marionettarm och en marionettstatsmakt utförde vietnameserna brottsliga handlingar av ytterst fascistisk sort mot Kampucheas folk.

Kampucheas folk födde, härbärgerade och underhöll de vietnameser som kommit in i Kampuchea. Men i gengäld missbrukade vietnameserna – ledare och manskap – den gästfrihet det kampucheanska folket visade dem och uppträdde med stormaktslater, som kolonialister, feodalherrar och härskare över Kampuchea. De föraktade det kampucheanska folket. De våldtog flickorna, grep och sköt tjänstemännen i byar och kommuner. De trängde in på alla boplatser och gjorde med dem vadhelst de önskade. Ansvariga på varje plats bad dem ändå att vända sig till ansvariga organ och respektera de beslut, dessa fattade. När de kom till Kampuchea uppförde sig vietnameserna som härskare på ett ännu värre sätt än de franska kolonialisterna hade gjort. Ta bara ett exempel: I östzonen slog sig vietnameserna en gång ned i ett hus i en by. Invånarna lagade en måltid med höns-soppa. På landsbygden äter man höns bara vid sällsynta tillfällen. Men vietnameserna vägrade att äta och krävde till på köpet ytterligare en rätt, en köträtt. Man berättade för dem att det inte fanns något annat och att allt man kunde göra för vietnameserna var gjort redan genom slakten av hönan. Vietnameserna blev ursinniga och gungade hela måltiden i marken med soppa och allt.

Kampucheas befolkning kom att nära ett djupt hat mot vietnameserna i så hög grad att det var fullkomligt onödigt att driva några kampanjer i den riktningen. De vietnameser som våldtog flickor straffades. Men vietnameserna framkallade ständigt stridigheter. Ledningen för Kampucheas Kommunistiska Parti ansträngde sig hela tiden för att lugna känslorna både hos vietnameserna och den kampucheanska befolkningen.

Efter Parisavtalen, från februari till den 15 augusti 1973, riktade de amerikanska imperialisterna ett grymt luftkrig mot den kampucheanska revolutionen och bombarderade Kampuchea dygnet om. Vietnameserna drog nytta av det för att skapa ytterligare svårigheter för Kampucheas Kommunistiska Parti.

I juli 1973 uppträdde vietnameserna hotfullt i sydvästra zonen i en gammal revolutionär kampucheansk, bas – i byn Sre Knong, i Chhoukdistriktet i provinsen Kampot. De grep bykommitténs ordförande och när invånarna demonstrerade för att få honom fri, misshandlade de demonstranterna. De grep munkarna, kvinnorna och barnen och spärrade in dem i ett enda hus tillsammans med bykommitténs ordförande samt satte eld på huset. Med gevär hindrade de övriga befolkningen från att komma närmare. Dessutom brände de levande sex människor. I denna zon förfogade Kampucheas Kommunistiska Parti inte över någon större truppstyrka. Vietnameserna däremot hade ställt upp två regementen längs väg nr 4 ända fram till väg nr 3 vid Kampot. Deras högkvarter fanns i Amleang där också deras förbindelsekommitté med kommittén för sydvästra Kampuchea befann sig.

När byns gerillasoldater och befolkningen i området såg vietnameserna bränna ihjäl kampucheaner gick de till motanfall. Samtidigt reste sig befolkningen och Kampucheas revolutionära armé i områdena däromkring för att gå till anfall överallt och tom i Amleang ända tills vietnameserna flydde till Kampong Trach i Kampotprovinsen. De flydde på en gång för USAs armé, Lon Nol-klickens armé och de röda khmerernas armé! Trots moderna vapen led de svåra förluster genom angreppen från Kampuchean folk som bytte av varandra för att ständigt

angripa och köra bort vietnameserna. Dessa förlorade ca 500 man. På den kampucheanska sidan blev förlusterna närmare 100 man.

Det vietnamesiska partiets centralkommitté bad då Kampucheas Kommunistiska Parti att hjälpa till med att ordna upp situationen. Partiets vice sekreterare Nuon Chea fick ett brev från Hay So där denne skrev att han med tårar i ögonen bönföll Kampucheas Kommunistiska Partis centralkommitté att hjälpa till med en lösning på problemet, även om han drabbades av svåra straff som botgöring. Kampucheas Kommunistiska Parti sände sekreteraren för sydvästra zonen att klara upp frågan.

Befolkningen var fullkomligt nöjd med att de två vietnamesiska regementena kördes bort från området. Det var en bra lösning även för den kampucheanska revolutionen, så mycket mer som Kampucheas Kommunistiska Parti kunde visa sin storsinhet genom att sända till ort och ställe sekreteraren för den sydvästra zonen. Han löste problemet och tillät vietnameserna att omgruppera sig vid Kampong Trach som de hade begärt. Det var ett skamligt nederlag för vietnameserna. Tidigare kunde de leva i lugn och ro ända bort mot Kampong Chhnang. Men på grund av de stridigheter de själva hade framkallat drevs de nu ända till Kampong Trach och hade inte längre något område där de kunde gömma sig. De tvangs att be Kampucheas Kommunistiska Parti om hjälp.

Utanför Kampuchea förtalade och nedsvärtade vietnameserna den kampucheanska revolutionen för att försöka isolera den. Pham Van Dong beklagade sig tom inför kinesiska kamrater över att Kampuchea vägrade att visa solidaritet med Vietnam, upplöste alla beväpnade styrkor som vietnameserna hade skapat åt dem och inte ville ta emot någon teknisk hjälp från Vietnam.

De kinesiska kamraterna berättade om dessa klagomål för representanten för Kampucheas Kommunistiska Parti och underströk att detta problem var en enbart kampucheansk angelägenhet. Representanten för Kampucheas Kommunistiska Parti sade till de kinesiska kamraterna att den kampucheanska revolutionen var oberoende och suverän men att den inte skulle ha kunnat fortsätta sin kamp om den hade länkats till Vietnam eftersom det då inte skulle finnas någon enighet ens inom det kampucheanska partiet. Och så mycket mindre då inom det kampucheanska folket, som hatade vietnameserna.

7. Den vietnamesiska planen att störta den revolutionära makten i Kampuchea och sätta i dess ställe ett nytt kommunistiskt parti

a. 1973 gav sig vietnameserna åter in på ett försök att störta den revolutionära makten i Kampuchea. I detta syfte räknade de med

1. sina egna agenter som slingrat sig in i Kampuchea,
2. sina egna agenter i Hanoi, som Son Ngoc Minh, som hölls i reserv för att kunna komma till användning allra sist, i det fall alla övriga skulle utplånas.

Deras agenter inne i Kampuchea befann sig i statsapparaten och armén. Av dessa märks särskilt:

1. några medlemmar av det indokinesiska kommunistpartiet, i synnerhet i östra zonen.
2. armén i östra zonen där de hade lyckats placera element som fått sin utbildning i de vietnamesiska militärskolorna.

Vietnameserna beräknade att de amerikanska imperialisternas flygkrig mot Kampuchea hade en enorm kraft och att därför de revolutionära styrkorna i Kampuchea helt säkert skulle gå under. Därför skapade de ett parti och en armé som skulle kunna förena sig med den vietnamesiska armén i syfte att angripa Kampucheas Kommunistiska Parti och gripa makten i hela landet. De

kallade detta parti ”Arbetarpartiet” och försåg det med en centralkommitté där de placerade sina agenter inom Kampuchea och dem i Hanoi.⁷

Men denna vietnamesiska plan gick om intet eftersom:

1. De amerikanska imperialisternas bombkrig mot den kampuchianska revolutionen inte uppnådde de resultat som man beräknat. Inte ens om de amerikanska imperialisterna hade fullföljt detta krig hade de kunnat nå bättre resultat. De amerikanska flygplanen kunde inte tillfoga Kampuchias revolutionära armé särskilt stora förluster eftersom den alltid befann sig i rörelse.
2. Vietnameserna hade inte själva nog kraft (varken de själva eller deras agenter i Kampuchea inom partiet i armén och bland folket.) Kampuchias Kommunistiska Parti och det kampuchianska folket var däremot enade i ett block utan sprickor – och den avgörande faktorn var folket.

b. 1975 ville vietnameserna åter störta den revolutionära makten i Kampuchea. Året innan hade vietnameserna fått upplysningar om att Kampuchias Kommunistiska Parti förberedde sig på att sätta in slutoffensiven för att befria Phom Penh och hela landet. Därför uppgjorde vietnameserna följande plan:

1. De skulle stärka och utveckla krafterna för att ha dem beredda till handling. De satte stort hopp till sina agenter i östra zonen.
2. Så snart de hade befriat Saigon skulle de sända flera tiotal divisioner för att anfälla Kampuchias Kommunistiska Parti och revolutionen i Kampuchea och sätta i deras ställe sin egen statsmakt. De förberedde sig själva på att befria Saigon under torrperioden 1976, dvs under slutet av 1976 och början av 1977, och det ingick i deras beräkningar att de skulle befria Saigon innan Kampuchias Kommunistiska Parti befriade Phnom Penh. De trodde inte att Kampuchias Kommunistiska Parti skulle befria Phom Penh 1975.

Den första januari 1975 gick Kampuchias revolutionära armé till slutoffensiv. Den pågick utan uppehåll under januari och februari. Men de amerikanska imperialisterna och Lon Nol-klicket föreställde sig att de röda khmererna inte skulle kunna hålla ut med sin offensiv under mer än tre månader av brist på ammunition. Vietnameserna tänkte likadant, ty ammunitionen fanns hos dem och de ville inte sända den vidare för den kampuchianska revolutionens skull. Dessutom sade de sig att den amerikanska, imperialistiska stormakten aldrig skulle kunna bli slagen av lilla Kampuchea.

Men den 26 februari 1975 skar Kampuchias revolutionära armé av Mekongfloden fullständigt. Från det ögonblicket började vietnameserna oro sig på allvar. Vid slutet av mars utbad sig deras centralkommitté ett möte med det kampuchianska partiets centralkommitté. Ett av de skäl som hindrade vietnameserna att anfälla Saigon var fruktan för ett militärt ingripande från USAs sida. Därför ville de veta om de amerikanska imperialisterna skulle ingripa eller inte när Phnom Penh befriades. Kampuchias Kommunistiska Parti svarade vietnameserna att man analyserade situationen så att de amerikanska imperialisterna inte skulle våga ingripa militärt eftersom deras styrkor redan hade brutit samman. I USA kämpade folket för att kräva tillbaka liken av amerikanska soldater. Om de amerikanska imperialisterna sände ytterligare 10 000 man för att ingripa i Kampuchea kunde den amerikanska regeringen räkna med att få leta efter minst 10 000 amerikanska lik till.

Vietnameserna lade denna analys från Kampuchias Kommunistiska Parti till grund för sina planer och lät mobilisera alla sina styrkor i Nordvietnam för att anfälla Sydvietnam. Men utan Kampuchias seger skulle det ha blivit svårt för dem att befria Saigon.

⁷ Då kände centralkommittén i Kampuchias Kommunistiska Parti inte till dessa vietnamesiska planer. Den underrättades om dem först senare.

Kampuchéas revolutionära armé befriade Phnom Penh den 17 april 1975. Enhetsfrontens radio i Phnom Penh sände nyheten samma dag kl 12 och meddelade att Phnom Penh hade befriats kl 9.30.

I Hanoi trodde vietnameserna inte sina öron. Kamrat Ieng Sary som befann sig i Hanoi just då berättade personligen för dem att Phnom Penh hade befriats, men de trodde det ändå inte. De ville inte tro på det, dels eftersom de förlorade varje hopp om att kunna erövra Kampuchea nu när Phnom Penh hade befriats före Saigon, dels emedan detta var ett hårt slag för deras ära och prestige. De vietnamesiska ledarna i Hanoi blev grönbleka i ansikten av nyheten, eftersom

1. Kampuchea hemförde segern före Vietnam,
2. Vietnamesernas plan att erövra Kampuchea bröt samman.

8. Vietnamesernas otacksamma inställning mot Kampuchéas Kommunistiska Parti som räddade dem från full ständigt sammanbrott 1970-1975

Under tiden 1970-75 räddade den kampuchéanska revolutionen vietnameserna som befann sig på djupt vatten och höll på att drunkna. Den kampuchéanska revolutionen försvarade framgångsrikt sitt lands territorium, erbjöd vietnameserna tillflyktsorter och livsmedel för att de skulle kunna återhämta sig och gå tillbaka till sitt eget land och kämpa. Men vietnameserna är otacksammare än krokodiler.

Just när den kampuchéanska revolutionen var på väg att rädda dem från undergång, ville vietnameserna slå ned den för att erövra Kampuchea. Från 1970 till 1975 var det inte bara så att vietnameserna inte gav någon hjälp åt Kampuchea utan att de kom t o m för att sabotera och försöka systematiskt fördärva den kampuchéanska revolutionen. År 1970 förstörde vietnameserna i nordöstra zonen i hemlighet krigsbyte som Kampuchéas revolutionära armé hade erövat, saboterade tungt artilleri, stack hål i bensinfat, fördärvade läkemedel osv. Vid den tiden saknade Kampuchéas revolutionära armé allting och vietnameserna gjorde allt för att hejda den kampuchéanska revolutionens frammarsch.

De motsatte sig allt som kunde göra Kampuchéas revolution oberoende. Det är därför det ofta blev strider på slagfälten mellan vietnameserna och Kampuchéas revolutionära armé. De kampuchéanska soldaterna längre tåla vietnameserna trots de ständiga rekommendationerna från ledarna i Kampuchéas Kommunistiska Parti att försöka bevara solidariteten med vietnameserna.

Kapitel V – Parisförhandlingarna och de vietnamesiska försöken att omintetgöra Kampuchéas revolution

I. Innehållet i förhandlingarna mellan Kampuchéas Kommunistiska Parti och vietnameserna 1970-1971

a. Utbyte av synpunkter på parternas situation

Under de förhandlingar som upprepade gånger fördes mellan Kampuchéas Kommunistiska Parti och vietnameserna utbytte de två parterna synpunkter på situationen. Vietnameserna talade i början, 1970 och 1971, ofta om de styrkor som Lon Nol nyrekryterat till sin armé, om hans flyg- och sjöstridskrafter, om antalet artilleripjäser som han förfogade över och om deras effektivitet etc. Detta hade uppenbart till syfte att skrämja Kampuchéas Kommunistiska Parti. Vietnameserna hade två mål i sikte. Å ena sidan ville de för Kampuchéas Kommunistiska Parti hålla fram bilden av en mycket stark fiende, varvid de baserade sin bedömning på kvantitativa uppgifter. Å andra sidan ville de skrämja Kampuchéas Kommunistiska Parti till att be dem om hjälp och bistånd.

Men deras manövrer gav inget resultat därför att Kampuchéas Kommunistiska Parti hade sin egen analys av situationen. Från mitten av 1970 till slutet av 1971 ökade befolkningen i de områden som kontrollerades av Kampuchéas Kommunistiska Parti från 70 till 80 procent av den totala befolkningen (och den siffran växte under de följande åren). Detta innebar att Kampuchéas Kommunistiska Parti kontrollerade landsbygden och därmed ekonomin. Vapen och ammunition erövrade Kampuchéas Revolutionära Armé från fienden i takt med striderna.

b. Innehållet i vietnamesernas framställning av situationen

Åren 1970-1971 tog vietnameserna vid varje möte upp samma frågor.

1. De talade om Saigons försvarsring som organiserats av amerikanerna och Thieu-klicken. Efter statskuppen vidgades denna försvarsring kring Saigon så att den trängde in på Kampuchéas territorium och snart nådde fram till Mekong. Thieu-klickens trupper nådde ända fram till Neak Luong. I sydvästra Kampuchéa nådde de ända fram till riksväg 4.

Vietnameserna ansåg att de befann sig i ett dåligt läge.

Kampuchéas Kommunistiska Partis position och analys skilde sig från deras. När de amerikanska imperialisterna och Thieu-klicken angrep Kampuchéa räknade de med Lon Nols trupper, dvs med en "khmerisering" av kriget. Deras utifrån hämtade styrkor var inte permanenta. De kunde bara starta några stora operationer då och då. Det var realiteten. Konkret innebar nederlaget för militäroperationen "Chenla 2" också nederlaget för krigets "khmerisering". När fiendens strategiska styrkor var decimerade kunde han inte längre företa några stora militäroperationer. Varken "vietnamiseringen" eller "amerikaniseringen" av kriget lyckades.

2. Vietnameserna tackade Kampuchéas Kommunistiska Parti för de tillflyktzoner och möjligheter att utnyttja olika kommunikationsleder liksom för de livsmedel som Kampuchéas Kommunistiska Parti erbjudit dem. De förklarade att de hade varit så mycket soldater att det skulle ha varit omöjligt att försörja dem från Hanoi. De hade kort sagt behov av allt vad Kampuchéa hade. Vietnameserna tackade i ord men i verkligheten upphörde de inte med sina lömska manövrer.

Parisförhandlingarna mellan vietnameserna och amerikanerna och de vietnamesiska manövrerna för att omintetgöra Kampuchéas revolution

a. Läget vid mitten av 1972

När statskuppen genomfördes i Kampuchéa 1970 fortsatte de förhandlingar som inletts 1968 mellan Vietnam och USA i Paris. 1971 befann sig vietnameser och amerikaner i ett trängt läge. Därför började vietnameserna från och med 1972 att utöva påtryckningar mot Kampuchéas Kommunistiska Parti. De agerade också på den internationella scenen i samma syfte.

Under förhandlingarna 1972 mellan Kampuchéas Kommunistiska Parti och vietnameserna tog de sistnämnda upp många problem. Men det grundläggande var frågan om förhandlingar för att få slut på kriget. I början lät de många gånger förstå att de ansåg att Kampuchéa borde förhandla. Vid mitten av 1972 blev deras påtryckningar starkare. I förhandlingsdelegationen ersattes Nguyen Van Linh, kallad Muoi Cuc, av Pham Hung som också fick inta den förstnämndes plats som sekreterare i den vietnamesiska partikommittén i Sydvietnam. Samtidigt var Pham Hung ansvarig för armén. Vietnameserna hade skickat Pham Hung därför att de menade att deras tidigare förhandlare inte haft tillräcklig kompetens för att förhandla med Kampuchéas Kommunistiska Parti och förmå det att gå med på eld upphör. Den vanligtvis rätt oborstade Pham Hung uppträdde vid förhandlingarna mycket älskvärt och erbjöd till och med Kampuchéas Kommunistiska Partis förhandlingsdelegation en lampa som minne.

Vid förhandlingarna sa Pham Hung att Vietnam inte längre kunde fortsätta kriget som redan varat 30 år. Vietnam måste få slut på kriget. Le Duan hade sagt detta redan 1970 till parti-sekreterare kamrat Pol Pot. Vietnameserna hade hamnat i ett läge där de måste nappa på amerikanernas lockbete, nämligen

1. upphöra med kriget och genomföra val
2. motta amerikansk hjälp på över 3 000 miljoner dollar.

Men hindret var Kampuchéa.

b. Vietnamesiska hot och påtryckningar för att tvinga Kampuchéas Kommunistiska Parti att förhandla

Vietnameserna accepterade att förhandla med amerikanerna och genomföra eld upphör därför att de inte längre kunde fortsätta kriget och därför att de lockades av det som amerikanerna vinkade med. Men de glömde för den skulle inte sin strategi att lägga beslag på Kampuchéas territorium. De ville tvinga Kampuchéa att förhandla för att Kampuchéa skulle bli deras satellit. De ville inte att Kampuchéa skulle fortsätta kampen, genom vilken Kampuchéa skulle segra och vinna oberoende. Det skulle ju betyda att de inte kunde kontrollera det. I Genève förhandlingarna 1954 deltog Vietnam, Laos och Kampuchéa tillsammans. 1972 ville vietnameserna att Parisförhandlingarna skulle genomföras på samma sätt.

Vietnameserna utövade alltså påtryckningar mot Kampuchéa för att det skulle acceptera att förhandla. De ville göra allt för att Kampuchéas situation skulle bli åtminstone lika ogynnsam som deras egen, om inte sämre. Det väsentliga för dem var att förhindra att Kampuchéa blev oberoende. Om det blev nödvändigt skulle de acceptera att förlora, tillsammans med Kampuchéa, förutsatt att de befann sig i en dominerande position gentemot Kampuchéa. När de åter kom på fötter en gång; skulle de fortfarande befinna sig i en dominerande position.

Från mitten av 1972 ägde förhandlingar rum mellan Kampuchéa och Vietnam varje månad. Eftersom Kampuchéas delegation iakttog tystnad angående förhandlingsproblemet frågade vietnameserna efter två tre sammanträden vad de ansåg. Kampuchéas Kommunistiska Partis delegation ställde en motfråga: "Förhandla – med vem?" Förhandla med Lon Nol-klicket? Men den låg redan i dödsryckningarna. Folket höll på att tilldela den ett förintande slag. 1972 är krigets "khmerisering" och "vietnamisering" redan överspelade företag. Kampuchéas

Kommunistiska Parti är redan i färd med att förbereda den stora strategiska offensiven. I det läget finns inget att vinna på förhandlingar med Lon Nol-klicken. Förhandla med amerikanerna? Kampuchreas revolution förhandlar inte med dem, för de är angripare mot Kampuchea. Det är de som måste upphöra med sin aggression och dra sig tillbaka. För övrigt har Kampuchreas Kommunistiska Parti ingen förhandlingsledare.

Vietnamesernas fräckhet är utan gräns!

I oktober 1972 blev vietnamesernas påtryckningar ännu kraftigare. Amerikanerna och vietnameserna hade nu redan utarbetat förslaget till Parisavtalet i dess stora linjer. Pham Hung och Hay So ville ha ännu ett möte med Kampuchreas Kommunistiska Partis centralkommitté. Samtalen varade i fyra dagar mot två som man tidigare räknat med. Under dessa samtal präglades vietnamesernas inlägg av fräckhet och vrede. De två parterna framlade på nytt sina synpunkter och var och en vidhöll sin position. Kampuchreas Kommunistiska Parti vek inte inför vietnamesernas starka påtryckningar.

Skälet till Kissingers vägran att underteckna avtalet i oktober 1972 var alltså Kampuchreas Kommunistiska Partis vägran att ge vika för de vietnamesiska påtryckningarna.

I januari 1973 önskade Pham Hung ännu ett sammanträffande med partisekreterare kamrat Pol Pot. Under samtalet som ägde rum 24-26 januari, meddelade han att enligt informationer som hans centralkommitté fått hade Kissinger och Le Duc Tho kommit fram till ett definitivt avtal. Avtalstexten var redan paraferad och det återstod bara underskriften. Pham Hung överlämnade till kamrat Pol Pot en kopia av den på vietnamesiskt språk och gjorde några kommentarer angående formerna för de val som skulle hållas efter avtalets undertecknande och angående den amerikanska hjälpen till Vietnam. Han tillade att det vietnamesiska partiet var övertygat om att det i valen skulle vinna stöd av Sydvietsnams folk.

Kampuchea å sin sida gjorde honom uppmärksam på att man fört samma resonemang vid tiden för Genèveavtalet 1954. Trots allt stöd som Kampuchreas folk gett revolutionen hade denna inte uppnått någonting i valen. Kampuchea talade inte om de problem som rörde Vietnam. Vietnameserna uppträdde allt hotfullare vilket gjorde att förhandlingarna blev mycket spända. Men eftersom de ägde rum på kampucheanst territorium måste vietnameserna visa sig försiktiga.

Kamrat Pol Pot svarade Pham Hung: ”Vi kommer att respektera vad de vietnamesiska kamraterna beslutar beträffande sina egna angelägenheter. För vår del går vi inte med på eld upphör. Vi kommer att fortsätta kampen och vi är säkra på att vi ska segra.

När samtalen var slut hade vietnameserna inte uppnått någonting. Pham Hung var mycket upprörd. Han tog upp två problem.

1. Han förklarade att han skulle lämna kvar i Kampuchea hela den vietnamesiska armé som fått tillflykt där liksom även de militära installationerna, förråden och transportmedlen. Vietnamesernas uppträdande är värre än kolonialisternas! De frågade inte vad Kampuchreas Kommunistiska Parti ansåg om deras förslag att lämna kvar sin armé i Kampuchea. De bara deklarerade att de skulle, lämna den kvar i Kampuchea. När den kampucheanst parten svarade att Kampuchea redan hade tillräckligt stora väpnade styrkor blev vietnameserna rasande. Om förhandlingarna ägt rum på vietnamesiskt territorium skulle Pham Hung säkert dunkat i bordet!
2. Då Pham Hung stod i begrepp att återvända hem meddelade han att det vietnamesiska partiet gett honom i uppdrag att informera Kampuchreas Kommunistiska Parti om följande: den dag då de möttes för att lägga sista hand vid avtalstexten hade Kissinger bett Le Duc Tho informera Kampuchea att om Kampuchea inte gick med på eld upphör så skulle USA

strategiska och taktiska flyg bomba Kampuchea sönder och samman på 72 timmar. Detta var ett hot som riktades mot Kampuchebas Kommunistiska Parti.

Den 27 januari 1973 undertecknade vietnameserna och amerikanerna Parisavtalet. Kampuchebas Kommunistiska Parti hade redan då vidtagit alla åtgärder för att möta den situation som uppstod. Kampuchebas Kommunistiska Parti och Kampuchebas Revolutionära Armé studerade läget och beredde sig att möta varje eventualitet.

Vid hemkomsten blev kamrat Pol Pot informerad om ett brev som vietnamesiska partiets centralkommitté i Sydvietnam skickat till Kampuchebas Kommunistiska Partis centralkommitté. Detta brev bekräftade de hotelser som Kissinger framfört när han sagt att om Kampuchea inte gick med på eld upphör skulle han på 72 timmar totalt utplåna Kampuchebas revolution. Vietnameserna bad Kampuchebas Kommunistiska Parti tänka igenom det här problemet under fördjupad prövning. Hade Kissinger verkligen gjort de här uttalandena? Ja, troligen. Men, under alla förhållanden spelade vietnameserna en roll i denna affär.

Natten till 26 januari 1973 samlades ledarna för Kampuchebas Kommunistiska Parti och utarbetade en kort deklARATION som slog fast att Kampuchea fortsatte kampen för att vinna oberoende. Denna deklARATION var inte riktad mot någon. Förrädaren Lon Nol gjorde också en deklARATION. Han förklarade: "Den andra sidan uppmanas komma och förhandla om eld upphör inom tre dagar. Om den andra sidan inte accepterar eld upphör kommer åtgärder att vidtas för att krossa den..." Denna deklARATION var också ett hot. Den hade utarbetats av amerikanerna.

c. Kampuchebas Kommunistiska Partis position i förhandlingsfrågan

Som ovan sagts visste Kampuchebas Kommunistiska Parti inte med vem det skulle förhandla eftersom Lon Nol redan uttömt sina krafter. Vad amerikanerna beträffar så var de angripare. Vad de borde göra var att upphöra med sin aggression. Under samtalen i oktober 1972 förklarade kamrat Pol Pot, sekreterare i Kampuchebas Kommunistiska Partis centralkommitté, för vietnameserna: "Om Kampuchebas Kommunistiska Parti accepterade eld upphör, om så bara för en enda dag, skulle Lon Nol-klicken få chans att hämta andan. Om däremot Kampuchebas Kommunistiska Parti fortsätter kampen, kommer amerikanerna och Lon Nol-klicken bara att kunna transportera 20-30 procent av vad de behöver av vapen och livsmedel. Men om det accepterade eld upphör, skulle fienden varje månad kunna transportera hundratusentals ton förnödenheter för att försörja sin armé. Därtill skulle ett eldupphör sprida förvirring hos Kampuchebas folk och dess Revolutionära Armé som är fast beslutna att kämpa."

Å andra sidan visade den politiska geografin i Sydostasien som helhet vid slutet av 1972 att det var i Kampuchea som den revolutionära situationen var mest gynnsam. Sydvietnam var praktiskt taget helt i händerna på Thieu-klicken. Detsamma gällde om Laos som bortsett från några regioner kontrollerades av administrationen i Vientiane. I Kampuchea däremot var det revolutionen som praktiskt taget helt behärskade läget och kontrollerade landet. Om man skulle färglägga den geografiska kartan skulle man överallt se svarta områden utom i Kampuchea där rött dominerade. Imperialisternas mål var att ta detta röda område och ändra dess färg till svart. Och om de lyckades i Kampuchea skulle de inte låta chansen gå sig ur händerna att stärka sitt grepp om de svarta områdena. Kampuchea spelade alltså nyckelrollen. Om Kampuchebas revolution accepterade eld upphör skulle den gå under. Då skulle amerikanerna och Lon Nol-klicken kunna utvidga de zoner de kontrollerade, de skulle behärska en allt större befolkning, de skulle utveckla sin ekonomi och fortsätta att utbreda sig tills revolutionen var krossad. Om Kampuchebas revolution misslyckades skulle Vietnams också misslyckas. Och det skulle bli samma sak med de andra revolutionerna i Sydostasien. Men om Kampuchebas revolution fortsatte att kämpa och vinna framgång, skulle den, hur läget än utvecklade sig, kunna bidra till utvecklingen av den revolutionära situationen i Sydostasien.

Därför vägrade Kampuchea att förhandla och att acceptera eld upphör, trots Vietnamesernas påtryckningar, hot och provokationer, trots dess försök att mörda Kampuchegas ledare och trots dess statskuppkomplott. Kampuchegas vägran åstadkom stor förskräckelse hos vietnameserna. I oktober 1972 var Le Duc Tho mycket orolig därför att amerikanerna intensifierade sina påtryckningar på vietnameserna. Varför tillgrep amerikanerna sådana påtryckningar? Kampuchegas Kommunistiska Parti var inte informerat om hur förhandlingarna utvecklade sig mellan amerikanerna och vietnameserna. När Kampuchegas Kommunistiska Parti intog denna position av kompromisslös kamp och nej till eld upphör, så handlade det så enbart för att försvara den kampucheganska revolutionens intressen. Det ville inte blanda sig i Vietnams inre angelägenheter. Men i förhandlingarna med amerikanerna var det vietnameserna själva som trasslade in sig i sina egna manövrer. Vietnameserna framhöll för amerikanerna att dessa inte skulle bekymra sig om Kampuchea, för det var de, vietnameserna, som kontrollerade Kampuchea. Amerikanerna skulle bara acceptera de vietnamesiska förslagen och sen skulle Vietnam åta sig att lösa Kampuchea-problemet. Det var vad vietnameserna sa till amerikanerna, och de spred ut över världen sin propaganda som gick ut på att Kampuchegas revolution kunde fortsätta kampen endast tack vare de vapen som de, vietnameserna, transporterade. Amerikanerna trodde dem, för trots att de visste att Kampuchegas Kommunistiska Parti hade motsättningar till Vietnam så visste de inte hur allvarliga de var. När vietnameserna informerade amerikanerna om att de inte lyckats tvinga Kampuchea att förhandla och acceptera eld upphör, blev därför amerikanerna rasande och beslöt skicka sina B52:or för att bomba Hanoi i december 1972, ända tills vietnameserna bad dem sluta bomba och återuppta förhandlingarna.

Kapitel VI – Hur Vietnam agerat för att genomföra sitt mål att annektera och uppsluka Kampuchea från 1975 till idag

1. Från 17 april 1975 till första halvåret 1977

Kampuchea befriades totalt och definitivt den 17 april 1975. Sydvietnam befriades den 30 april 1975. Vietnameserna skulle utrymma Kampuchea och återvända hem. Men det som skedde var att de bara delvis drog sig tillbaka från Kampuchea. En del av dem stannade kvar. Dessa var dels vietnamesiska soldater som levde kvar helt öppet, dels vietnamesiska medborgare som Vietnam i hemlighet sänt in i Kampuchea och som höll sig gömda eller blandade sig med befolkningen. Deras antal var emellertid mycket mindre än förut. De fanns utspridda i Kampucheas avlägsna regioner, i Snuol (provinsen Kratié), i provinserna Mondulkiri och Ratanakiri.

Kampucheas Kommunistiska Parti uppmanade vietnameserna att dra sig tillbaka före maj månads slut 1975 eller allra senast i slutet av juni 1975. Men vietnameserna drog sig inte tillbaka helt och hållet. I provinsen Ratanakiri uppehöll sig den största kontingenten av dem som stannade kvar på kampucheanskt territorium. Deras styrkor uppgick till över 1 000 man, utspridda här och var i grupper som varierade från 10 till 100 man, särskilt norr om Andaung Meas och Veunsay och i trakter av O Ta Pok och O Kampha, ungefär 20 kilometer från gränsen.

Vietnam lämnade kvar dessa styrkor på Kampucheas territorium som ett led i sin plan att kontrollera Kampuchea, dess Parti och folk, och organisera befolkningen i syfte att skapa svårigheter för Kampucheas revolution. De ville också etablera baser för sin kommande aggression.

Kampucheas förbindelsekommittéer med Vietnam på centralkommitténivå, på zon-, region- och distriktsnivå, uppmanade de vietnamesiska förbindelsekommittéerna att dra tillbaka alla vietnamesiska styrkor. Vietnameserna accepterade men bara i ord.

I Ratanakiri uppmanade Kampucheas regionala trupper dem att dra sig tillbaka. Vietnameserna svarade att områdena norr om Andaung Meas och Veunsay var vietnamesiskt territorium. Kampucheas Kommunistiska Partis centralkommitté protesterade och klagade för dem att det här var just de områden där de fått tillstånd av Kampucheas Kommunistiska Parti att installera sig i tillflyktsområden. Fast de inte kunde förneka faktum höll de fast vid sin vägran att dra sig tillbaka. Den ansvarige för Kampucheas regionala trupper försökte tålmodigt få dem att förstå att de måste dra sig tillbaka. Men vietnameserna avvisade honom med våld och hotade att döda honom. De besköt kampucheansk trupp. Efter denna händelse skickade Kampucheas Kommunistiska Partis centralkommitté ut regionala styrkor för att driva bort dem. Kampuchea återtog alltså sina områden i provinsen Ratanakiri.

I provinsen Mondulkiri vägrade också de vietnamesiska trupperna att dra sig tillbaka. De gjorde det först när sekreteraren i provinsen hotade att driva ut dem med våld.

I Snuol (provinsen Kratié) accepterade vietnameserna att dra sig tillbaka eftersom de hade blivit informerade om hur det gått i de andra provinserna, Ratanakiri och Mondulkiri.

Men längs gränserna gick de vietnamesiska gränstrupperna, i enheter om 20-30 man, ständigt till angrepp mot Kampucheas Revolutionära Armés trupper och skapade oupphörligt nya incidenter. Därtill skickade Vietnam in medborgare som slog sig ner på kampucheanskt territorium längs gränsen. På vissa ställen byggdes hus med några pålar på vietnamesiskt territorium och några på kampucheanskt. Peam Chor provinsen i Prey Veng är en sådan plats där vietnameser kom och slog sig ner på kampucheansk jord. I Kaam Samna, Kandal-

provinsen, angrep vietnameser Kampucheas trupper omedelbart efter 17 april 1975. Det tog en månad att lösa den konflikten.

Från provinsen Kampot till provinsen Ratanakiri utlöste vietnameserna längs gränsen ständigt nya provokationer. Därtill angrep de Kampucheas öar och försökte lägga beslag på öarna Koh Ses, Koh Thiney och Kho Takiev som ligger utanför Ream och dit de skickade kommandotrupper som landsteg om natten. I slutet av maj 1975 angrep de och la beslag på Koh Way-öarna. Det framgår alltså att vietnameserna angrep Kampuchea omedelbart efter befrielsen.

Trots detta läge beslöt Kampucheas Kommunistiska Partis centralkommitté att åter förhandla med Vietnam. Vid denna tidpunkt betraktade Kampucheas Kommunistiska Parti ännu Vietnam som ett vänskapligt land med vilket Kampuchea hade vissa meningsmotsättningar, för det kände ännu inte till Vietnams hemliga plan som syftade till att eliminera ledarna för Kampucheas Kommunistiska Parti. Kampucheas Kommunistiska Partis centralkommitté ansåg att nu, då både Kampuchea och Vietnam befriats, kunde tvisterna mellan dem lösas. I juni 1975 skickade Kampucheas Kommunistiska Partis centralkommitté en delegation på högsta nivå till Hanoi. Där deltog kamrat Pol Pot, sekreterare i centralkommittén, biträdande partisekreterare Nuon Chea, medlemmen av centralkommitténs permanenta kommitté och vice premiärministern Ieng Sary liksom många andra medlemmar av centralkommittén.

Kampucheas Kommunistiska Partis centralkommitté visste att problemen var komplicerade och svåra att lösa men trodde ännu inte att vietnameserna skulle våga försöka mörda ledarna för Kampucheas Kommunistiska Parti. Därför, trots att centralkommittén var medveten om säkerhetsproblemen för sina ledare, beslöt den ändå att skicka partisekreterare kamrat Pol Pot som ledare för delegationen.

Under förhandlingarna med Vietnam föreslog Kampucheas Kommunistiska Partis delegation att man mellan de två partierna och de två staterna Kampuchea och Vietnam skulle underteckna ett vänskaps- och icke-angreppsavtal grundat på ömsesidig respekt för oberoende, suveränitet och territoriell integritet, ickeinblandning i varandras inre angelägenheter och ömsesidiga fördelar. Ett sådant avtal skulle göra det möjligt att lösa andra problem. Men den vietnamesiska parten besvarade inte förslaget från Kampucheas Kommunistiska Parti.

Kampucheas Kommunistiska Parti tog också upp gränsproblemet på grundval av de högtidliga deklamationer som gjorts 1967 av Nationella Befrielsefrontens centralkommitté i Sydvietnam och Demokratiska Republiken Vietnams regering, vilka erkände Kampucheas aktuella gränser och förband sig att respektera dem.

Men den vietnamesiska parten talade inte om gränsproblemet heller. Förhandlingarna ledde inte till något resultat. Det enda som uppnåddes var en viss avspänning i atmosfären i de bilaterala förbindelserna.

Beträffande Koh Way-öarna är det klart att om inte Kampuchea tagit strid så skulle det inte återfått dem och vidare skulle Vietnam ha lagt beslag på fler öar då det var känt att Kampuchea vid denna tid, strax efter befrielsen, hade många svaga punkter i sitt sjöförsvaret.

Vad var orsaken till att vietnameserna gick till angrepp och skapade incidenter längs gränserna och varför bemäktigade de sig Kampucheas öar?

De vietnamesiska agenter som infiltrerar i den kampucheanska revolutionens led och arresterats av den revolutionära makten 1976 uppgav att vietnameserna organiserade dessa påtryckningar längs gränserna för att

1. Kampucheas Kommunistiska Parti inte skulle kunna konsolidera den revolutionära makten;
2. underminera Kampucheas försvar och skapa förhållanden som skulle gynna vietnamesernas möjligheter att steg för steg lägga under sig delar av Kampucheas territorium;
3. uppmuntra sina agenter som infiltrerats i den kampucheanska revolutionens led.

Vietnam angrep alltså Kampuchea genast efter befrielsen av Phnom Penh. Situationen var ännu mer komplicerad än den varit under det nationella befrielsekriget då de amerikanska imperialisterna bombade med sina B52:or. Vietnameserna agerade med syftet att skapa möjligheter för sina agenter att ta över den revolutionära makten i Kampuchea. Och när deras agenter på legalt sätt tagit makten skulle de ha skickat hur mycket trupper som helst till Kampuchea. År 1975 var vietnamesernas mål ännu inte att angripa Kampuchea utifrån.

I juli 1975 då Kampuchebas Revolutionära Armé bildats i hela landet ägde en ceremoni rum där de olika zonerna överlämnade sina väpnade styrkor till Centralkommittén. Fienden hade planerat att vid denna ceremoni låta mörda ledarna för Kampuchebas Kommunistiska Parti och organiserade 3-4 soldater ur en enhet från Kampuchebas östzon för att utföra planen. Men de här soldaterna kände inte ledarna och visste därför inte vem de skulle skjuta. Deras chefer kände ledarna för Kampuchebas Kommunistiska Parti men de vågade inte själva genomföra detta gangsterdåd av fruktan att bli arresterade.

1976 förnyade fienden sina förberedelser för mordförsök men misslyckades. I april 1976 rev den revolutionära makten steg för steg upp fiendens agentnät. Denna upprepning gjorde det möjligt att avslöja att vietnameserna avsåg att gå till angrepp utifrån för att uppmuntra sina agenter inne i Kampuchea. De tänkte först och främst angripa Kampuchebas östzon i samarbete med Cha Krey, chef för de enheter som var förlagda i södra delen av provinsen Prey Veng. Det var Cha Krey och hans anhängare som skulle mörda ledarna för Kampuchebas Kommunistiska Parti. Vietnameserna hade sovjetpersonal med sig. De skulle förse deras agenter med vapen, materiel, medicin osv. De hoppades kunna mörda ledarna för Kampuchebas revolution och därigenom skapa en förvirring som de kunde utnyttja för att gå till angrepp utifrån.

2. Från mitten av 1977 till mitten av 1978

Vietnameserna hade alltså lidit det ena nederlaget efter det andra i sina kriminella aktiviteter: de hade misslyckats med förgiftningsförsök, med väpnat attentat, med angrepp utifrån. Därför gjorde de vid mitten av 1977 upp en plan för angrepp i stor skala. De företog omfattande militära förberedelser och agerade också på det internationella planet för att preparera världsoinionen.

I december 1977 inledde Vietnam invasions- och angreppsföretag av stor omfattning mot Demokratiska Kampuchea. Vietnameserna satte in 14 divisioner. De trodde att om de lyckades bemäktiga sig Kampuchea i ett enda slag skulle världen inte reagera därför att de redan skulle ha etablerat en ny statsmakt där och runt om i världen skulle man uppfatta det hela som en inre kampucheesk affär. Vietnameserna gjorde härvidlag en subjektiv bedömning. De menade att eftersom Kuba hade lyckats i Afrika, så skulle de själva säkert lyckas i Kampuchea eftersom de är starkare än Kuba.

Med tre till fyra divisioner gick de till angrepp mot sydvästra Kampuchea och med åtta till nio divisioner mot östra Kampuchea. Övriga styrkor användes för angrepp på andra punkter, exempelvis Snuol som de angrep med en division.

Vietnameserna visste att Kampuchebas Revolutionära Armé var stark i sydväst. Därför angrep de i detta område enbart för att neutralisera Kampuchebas Revolutionära Armés trupper, utan att för den skull ge upp målet att bemäktiga sig så mycket som möjligt av Kampuchebas territorium.

Det var mot östra Kampuchea som vietnameserna koncentrerade sina mest omfattande angrepp. Ett angrepp sattes in längs riksväg 22, de angrep distriktet Krek och fortsatte uppåt längs riksväg 7 i riktning Tonk Bet på östra stranden av Mekong. De nådde fram till Khnar i östra delen av distriktet Suong. De kunde avancera snabbt tack vare sina agenter inne i Kampuchea. I Khnar delade sig deras kolonn i två: en dirigerades norrut, den andra söderut. Deras plan var att ta Tonlé Bet och därefter norra delen av Kampuchebas östzon.

En annan angreppskil riktades längs riksväg 1 i riktning mot distriktet Prasaut, provinshuvudstaden Svay Rieng och distriktet Neak Luong. Om de lyckades ockupera Neak Luong skulle de kunna lägga under sig södra delen av Kampuchéas östzon.

Efter att ha bemäktigat sig hela östzonen skulle vietnameserna genast angripa Phnom Penh. Staden har ingen ekonomisk betydelse men det är den politiska huvudstaden. Och en vietnamesisk attack mot Phnom Penh skulle tvinga Kampuchéas Revolutionära Armé att omgruppera en del av sina styrkor mot huvudstaden. Vietnameserna skulle då intensifiera sina attacker mot sydvästra Kampuchéa. Vidare, efter att ha tagit Tonlé Bet, skulle de vietnamesiska trupperna gå över Mekongfloden mitt emot provinshuvudstaden Kampong Cham på Mekongs västra strand och en annan vietnamesisk kolonn skulle stöta fram från Snuol mot Kampuchéas nordost-zon.

De vietnameser som var ansvariga för denna plan var Le Duc Tho, Pham Hung, Van Tien Dung och Vo Chi Cong.

Med sina 14 divisioner tänkte sig vietnameserna en snabb seger varefter de genast skulle etablera en ny statsmakt. Den strategi de ville genomföra var "blixtrangrepp, blixtseger". Deras anfall var mycket kraftiga. Sovjetisk och kubansk personal deltog. Vietnameserna hade garanterat dem en säker seger, för de använde sina elitdivisioner, t ex division 330, en elitdivision från Nordvietnam, division 320, under Van Tien Dungs direkta befäl, och division 9, en elitdivision från Sydvietnam. Sovjetmilitärerna var säkra på seger och deltog i angreppen som befälhavare för vissa enheter och som tankförare.

Vid denna tidpunkt var Kampuchéas Revolutionära Armé inte beredd på kampen. Den hade naturligtvis vidtagit åtgärder för att försvara gränserna men trodde inte att vietnameserna skulle angripa i så stor skala. Det var först när vietnameserna nått fram till Khnar, öster om Suong, och när de därifrån angripit i flera riktningar, som de väpnade styrkorna under direkt befäl av Kampuchéas Kommunistiska Partis centralkommitté nådde fram och hejdade vietnameserna vid Suong. De angrep de vietnamesiska trupperna på flankerna och i ryggen. Efter tre dagar hade de rivit upp de vietnamesiska trupperna och tillfogat dem stora förluster.

Men det var i sydväst som de vietnamesiska förlusterna blev störst. I det området, i provinsen Takeo, nådde vietnameserna genast fram till distriktet Prek Sandek och Kirivong, till byn Phnom Den och ungefär 20 kilometer från gränsen. Men innan de hunnit konsolidera sina positioner gick Kampuchéas Revolutionära Armé till hård motattack och hade efter några dagar slagit dem och tillfogat dem mycket svåra förluster i soldater och materiel.

3. Vietnams försök att anstifta en statskupp i maj 1978

Under ledning av Kampuchéas Kommunistiska Parti omintetgjorde Demokratiska Kampuchéas regering och Kampuchéas folk och Revolutionära Armé i slutet av maj 1978 än en gång en statsk uppsplan som gjorts upp av det vietnamesiska partiet och Socialistiska Republiken Vietnams regering för att störta regimen i Demokratiska Kampuchéa.

Den här gången hade statsk uppsplanen utarbetats direkt av vietnamesiska partiets politbyrå och Socialistiska Republiken Vietnams regering, efter de svåra bakslagen för deras invasionsangrepp och militära aggression i november och december 1977 och samma slag upprepade angreppshandlingar under första halvåret 1978.

Vietnams senaste statsk uppsförsök syftade till att störta regimen i Demokratiska Kampuchéa. Men om det skulle misslyckas, skulle de försöka bemäktiga sig östra zonen, avskilja denna zon från det övriga Kampuchéa och där proklamera en ny statsmakt och ett nytt parti, marionetter till Vietnam. De skulle utnyttja östzonen som språngbräda för militära angrepp, för att lägga beslag på allt territorium öster om Mekong och andra områden tills de lagt under sig hela Kampuchéa.

Bland de vietnameser som direkt från vietnamesiska partiets politbyrå fått order att ta sig in i Kampuchea, upprätta kontakter där och personligen leda statskuppen och som kom dit för att personligen organisera subversiv aktivitet i Kampuchea, fanns följande namn:

1. Hay So, medlem i Vietnams Kommunistiska Partis centralkommitté;
2. Pham Trung Hieu, kallad Ba Hai, knuten till Vietnams Kommunistiska Partis centralkommitté, f d rådgivare vid Socialistiska Republiken Vietnams ambassad i Phnom Penh;
3. Nguyen Gia Dang, kallad Tu Cam, knuten till Vietnams Kommunistiska Partis centralkommitté;
4. Ba Ha, knuten till Vietnams Kommunistiska Partis centralkommitté;
5. Bai Mab, knuten till Vietnams Kommunistiska Partis centralkommitté;
6. Mai Viet, knuten till Vietnams Kommunistiska Partis centralkommitté;

Ovannämnda sex vietnameser trängde tillsammans med ett antal andra vietnameser flera gånger hemligen in på Kampucheas territorium för att etablera kontakter och hålla möten i östra zonen med agenter som och organiserats sedan lång tid tillbaka av Vietnam, för att verkställa statskupsplanen och personligen leda statskuppen.

Viktiga hemliga möten för att förbereda statskuppen hölls i östra delen av provinsen Kampong Cham, i en sektor vid riksväg 7 och i provinsen Svay Rieng, östzonen. Dessa hemliga möten hölls ofta, särskilt i februari, mars, april och början av maj 1978, för att genomföra planen och organisera upprepade invasionsangrepp mot Kampuchea under februari, mars, april, maj och juni.

Liksom tidigare gjorde vietnameserna upp sina planer för statskuppen och invasionsangreppen mot Kampuchea i samförstånd med CIAs agenter. Men den här gången ledde Vietnamesernas planer mot Kampuchea till ett ännu nesligare och kostsammare nederlag.

Den senaste statskupsplanen ger klart besked om Vietnams verkliga natur som angripare och erövrare, alltid inställd på inblandning i andras inre angelägenheter och undergrävande aktiviteter fläckade av det kampucheanska folkets blod. Den visar ännu klarare Vietnams strategiska mål att bemäktiga sig Kampuchea för att göra det till en vasall åt Vietnam och slutligen helt enkelt införliva det med Vietnam.

I ord fortsätter Vietnam att lögnaktigt försäkra sin önskan att ”förhandla med Kampuchea för att lösa problemet fredligt”, att ”Vietnam inte har för avsikt att tvinga in Kampuchea i den Indokinesiska Federationen”, att ”Vietnam respekterar Demokratiska Kampuchebas oberoende och suveränitet” etc. men i verkligheten ägnar sig Vietnam åt aggression mot Demokratiska Kampuchea. Det söker med alla medel annektera Demokratiska Kampuchea och anstifta statskupper för att störta regimen i Demokratiska Kampuchea, i syfte att tvinga in Kampuchea i den ”Indokinesiska Federationen”, dominerad av Vietnam, för att sedan uppsluka Kampuchea när tiden är inne.

4. Nederlag för den vietnamesiska strategin ”blixtangrepp, blixtseger”

Vietnameserna har använt strategin ”blixtangrepp, blixtseger” för att förlora minsta möjliga av sina väpnade styrkor och av sitt inflytande på det internationella planet. Men denna strategi har misslyckats och vietnameserna är nu tvingade till ett långvarigt krig, dvs ett krig enligt Kampuchebas Revolutionära Armés strategi. Denna strategi innebär att föra en långvarig kamp, utveckla och stärka sig successivt på det militära, politiska och ekonomiska planet och nöta ut de fiendliga styrkorna mer och mer tills de krossas. Inför strategin för långvarig kamp måste vietnameserna bereda sig på många svårigheter, militära, ekonomiska och politiska. På det diplomatiska planet hade världsoptionen i december 1977 ännu inte förstått den vietnamesiska aggressionen mot Kampuchea. Men nu har den förstått. Den vietnamesiska strategin för

”blyxtangrepp, blyxtseger” har misslyckats såväl i Kampuchea som på den internationella scenen. Vietnams verkliga natur som angripare och erövrare avslöjas för hela världen. Vietnam har lidit nederlag på det militära och politiska planet liksom på hemmaplan. Om Vietnam hade lyckats med sin aggression mot Kampuchea skulle stor tillfredsställelse ha rått inne i Vietnam, för i t ex Loc Hinh och Tay Ninh höll sig redan tiotusentals vietnameser färdiga att bege sig till Kampuchea och slå sig ner där. Men nu då aggressionen misslyckats måste Vietnam bereda sig att möta många problem och en svårbemästrad inre situation.

Men trots dessa nederlag fortsätter Vietnam att angripa Kampuchea. De har ändrat sin strategi sen världen informerats om dess aggression genom deklARATIONEN 31 december 1977 från Demokratiska Kampuchreas regering och sedan dess aggression misslyckats. Men Vietnam har inträtt i en ny etapp där det inte längre förmår utlösa så kraftiga angrepp som tidigare. Efter att ha använt 14 divisioner vid slutet av 1977 vilka krossades i januari 1978 har den vietnamesiska armén använt följande styrkor i sin fortsatta aggression mot Kampuchea:

februari 1978: 2 divisioner

mars 1978: 3 divisioner

april 1978: 4 divisioner

maj 1978: 4 - 5 divisioner

juni 1978: 4 divisioner

juli 1978: 3 divisioner

augusti 1978: 2,5 divisioner

Vid den kommande torrperioden, från november 1978, skulle Vietnam kunna använda 6 eller 7 divisioner. Det vågar inte dra bort stora trupperheter från Nordvietnam eftersom det skulle försvaga den norra gränsen mot Kina. Vid gränsen till provinsen Svay Rieng kunde det i augusti 1978 bara sända ett regemente som förstärkning.

Och detta regemente räknade bara 600 man medan tidigare ett vietnamesiskt regemente omfattade 1 800 till 2 000 man. Dessa enheter består till stora delar av nya soldater som rekryterats i Saigon och kan därför snabbt tillintetgöras av Kampuchreas Revolutionära Armé.

Sedan juli 1978 har vietnameserna bombat Kampuchreas territorium utmed gränsen med flyg, särskilt i östra zonen och området i Papegojnäbben. Att de tagit till sitt flyg avslöjar deras infanteris svaghet. Från juli till september 1978 har Kampuchreas Revolutionära Armé skjutit ned 9 vietnamesiska attackbombare och helikoptrar. Det vietnamesiska flyget kan inte spela en strategisk roll: Vietnam är ett underutvecklat jordbruksland och användandet av flyg kommer bara att skapa ytterligare problem på det politiska området såväl som på det ekonomiska och finansiella.

Kapitel VII – Sammanfattning

I sin kamp mot Vietnams aggression och erövringsförsök har Kampucheas Revolutionära Armé och folk övervunnit alla hinder, beslutsamt hävdad sin linje att försvara oberoende och suveränitet, att lita till egna krafter och hålla sitt öde i sina egna händer. De har uthärdat stora svårigheter och gjort stora offer. De har en hög nationell plikt att fullgöra. Vårt folk och vår Revolutionära Armé har tagit på sig dessa uppoffringar för sitt lands heliga intressen, för Demokratiska Kampucheas oberoende och suveränitet och territoriella integritet och dess rätt att självt bestämma sitt öde. Detta är ovärderligt. Men om Kampucheas folk inte tagit upp kampen för oberoende, för nationell ära och värdighet, om det inte kämpat beslutsamt och krossat angreppen och erövringsförsöken, den "Indokinesiska Federationen" och expansionismen, hur skulle situationen då varit i Sydostasien och Asien? Den expansionistiska stormakten och det på erövring inställda Vietnam skulle ha varit ännu arrogantare och förmätnare och de skulle ha fortsatt sin expansion i Sydostasien. Därmed skulle många länder i Asien, Afrika, Europa och Amerika fått sina intressen skadade.

Det kampucheanska folkets seger över Vietnams aggression och erövringsförsök och Demokratiska Kampucheas ställning som oberoende, neutral och icke-allierat land, utan främmande trupper eller baser på sitt territorium, är därför en positiv faktor för oberoendet och freden i Sydostasien i synnerhet och Asien och världen i allmänhet. Den kamp som förs av Kampucheas folk angår inte bara Kampuchea. Det är en kamp mot den expansionistiska stormaktens strategi i Asien. Därför har världens folk, särskilt folken i Sydostasien, uttryckt sin sympati och uppmuntran och gett sitt aktiva och uppriktiga stöd åt det kampucheanska folkets kamp för att försvara sitt nationella oberoende.

Vietnam har lidit nederlag på den kampucheanska fronten och står inför komplicerade problem hemma och på det internationella planet. Inför det långvariga krigets strategi utsätts dess styrkor för ständig nötning. Det vietnamesiska folket står inför allt allvarligare livsmedelsbrist och reser sig allt mer medvetet mot den vietnamesiska administrationen. Osäkerheten växer i Sydvietnam och når även landets norra del. På det internationella planet urskiljer folken allt klarare Vietnams falska ansikte, ser Vietnam som det är – allierat till och redskap för den expansionistiska stormakten.

Vietnam använder direkt och indirekt hjälpen från utlandet och FN för att underhålla och utveckla sina styrkor i syfte att fortsätta aggressionen mot Kampuchea och sedan utveckla sina styrkor i syfte att fortsätta aggressionen mot Kampuchea och sedan vidga sin expansion i Sydostasien. Allt fler länder frågar sig nu: "Är det inte så att den moraliska, politiska, diplomatiska, ekonomiska och finansiella hjälp som Vietnam får i själva verket hjälper Vietnam att skaffa sig dominans över Sydostasien? Är det inte så att detta bistånd och samarbete i själva verket tjänar den expansionistiska stormaktens strategi i Sydostasien och Asien?" Vietnam får hjälp från många håll men detta innebär inte att det är oberoende. Det är dess herre, den expansionistiska stormakten, som manar det att ta emot denna hjälp därför att den själv inte har tillräckligt med spannmål för eget behov och följaktligen inte heller kan ge Vietnam tillräcklig hjälp. De länder och internationella organisationer som gett Vietnam hjälp blir allt försiktigare och omprövar sina hjälpsatser.

För närvarande missbrukar Vietnam vissa länders generositet och tigger på knä om deras hjälp för att sedan använda den till att bygga upp sina styrkor för aggression mot Kampuchea.

Innan dess aggression mot Kampuchea led nederlag var Vietnam mycket arrogant och övermodigt, skröt med sin starka armé och hotade och förolämpade länderna i Sydostasien. Men efter nederlagen, från 6 januari 1978 och under första halvåret 1978 har den expansionistiska stormakten och Vietnam tvingats till en radikal omläggning av sin taktik och sina attityder mot länderna i Sydostasien. Förut var allting där dåligt. Nu är allting bra. De försöker sig i Sydost-

asien på diplomatiska manövrer som erinrar om ”katten som dragit in klorna”, de är idel älsk-värdhet. Deras syfte är att försöka eliminera det dåliga intryck som deras aggression mot Kampuchea och deras förolämpningar mot de sydostasiatiska länderna skapat, och även att försöka isolera Kampuchea från dessa länder och inringa det bakifrån för att så snart läget blir gynnsamt för dem starta ett nytt angrepp av stor omfattning mot Kampuchea. Vietnams och den expansionistiska stormaktens diplomatiska manövrer är verkligen genomskinliga. Men denna diplomati har misslyckats redan innan den satts i verket tack vare vaksamheten hos Sydostasiens folk som utmärkt väl känner till Vietnams och den expansionistiska stormaktens perfida natur.

För närvarande missbrukar Vietnam vissa länders generositet och tigger på knä om deras hjälp för att sedan använda den till att bygga upp sina styrkor för aggression mot Kampuchea.

Innan dess aggression mot Kampuchea led nederlag var Vietnam mycket arrogant och övermodigt, skröt med sin starka armé och hotade och förolämpade länderna Sydostasien. Men efter nederlagen, från 6 januari 1978 och under första halvåret 1978 har den expansionistiska stormakten och Vietnam tvingats till en radikal omläggning av sin taktik och sina attityder mot länderna i Sydostasien. Förut var allting där dåligt. Nu är allting bra. De försöker sig i Sydostasien på diplomatiska manövrer som erinrar om ”katten som dragit in klorna”, de är idel älsk-värdhet. Deras syfte är att försöka eliminera det dåliga intryck som deras aggression mot Kampuchea och deras förolämpningar mot de sydostasiatiska länderna skapat, och även att försöka isolera Kampuchea från dessa länder och inringa det bakifrån för att så snart läget blir gynnsamt för dem starta ett nytt angrepp av stor omfattning mot Kampuchea. Vietnams och den expansionistiska stormaktens diplomatiska manövrer är verkligen genomskinliga! Men denna diplomati har misslyckats redan innan den satts i verket tack vare vaksamheten hos Sydostasiens folk som utmärkt väl känner till Vietnams och den expansionistiska stormaktens perfida natur.

Den vietnamesiska aggressionen kommer aldrig att lyckas, lika lite som någon annan aggression! Det är historiens lärdom.

Kampuchebas folk har bara en önskan – att leva i fred för att kunna mobilisera all sin tid, alla sina krafter för att återuppbygga landet, skapa ett nytt och blomstrande samhälle i ära, nationell värdighet och nationellt oberoende.

Demokratiska Kampuchea ställer inga villkor för att lösa sina problem med Vietnam. Det är tvärtom Vietnam med dess aggressiva erövringspolitik som likt Hitler uppställer villkor för Demokratiska Kampuchea. Medan Hitler ägnade sig åt hot och aggression mot Östeuropas länder tvingade han ju dessa länder att förhandla, kapitulera och överlämna sina territorier i hans våld. Vietnam betar sig på samma sätt. Det utsätter Kampuchea för vildsint fascistisk aggression och kräver att Kampuchea skall förhandla med det. Vietnam vill å ena sidan tvinga Kampuchea att kapitulera och ställa sig under sitt ok, å andra sidan vill det dölja sitt syfte att angripa och erövra, det vill bedra världssopinionen och inför den rättfärdiga sina aggressions- och erövringshandlingar. Om det problem som skapats genom den vietnamesiska aggressionen mot Kampuchea inte hittills nått en lösning, så beror det inte på frånvaron av förhandlingar eller på att det fattas förhandlare. Från 1970 till 1977, såväl före som efter befrielsen, har förhandlingar mellan Kampuchea och Vietnam ägt rum ungefär 100 gånger, på toppnivå likaväl som på centralkommitténivå, i Kampuchebas revolutionära baser, i Hanoi och Phom Penh. Dessutom har det förts förhandlingar längs gränserna mellan zon-, regions- och distriktskommittéer. Men problemet har inte kunnat lösas. För detta krävs det nämligen att man eliminerar själva dess rot, dvs Vietnams ambition att uppsluka Kampuchea samt dess strategi för den ”Indokinesiska Federationen”.

Om Vietnam omedelbart upphör med sin aggression mot Kampuchea skulle kriget sluta automatiskt. Om Vietnam respekterar Kampuchebas oberoende och suveränitet och territoriella

integritet, överger sin strategi för en ”Indokinesisk Federation” och erövringen av Kampuchea och visar det i konkret handling, i överensstämmelse med principerna för icke-allians, med Pancha Silas och FN:s principer, då skulle förhållandet mellan de två folken och länderna, Kampuchea och Vietnam, automatiskt bli vänskapligt och vänskapen skulle steg för steg utvecklas och befästas. Demokratiska Kampuchebas regering har redan flera gånger klargjort detta.

I juni 1975 när en toppdelegation från Kampuchebas Kommunistiska Parti besökte Hanoi, föreslog Kampuchea officiellt den vietnamesiska parten att man skulle underteckna ett vänskaps- och icke-angreppsavtal mellan de två länderna. Men den vietnamesiska parten ansåg sig inte behöva tillmötesgå den goda vilja Kampuchea visade. Trots detta skulle Demokratiska Kampuchebas regering – om Vietnam upphör med sin aggression mot Kampuchea och i konkret handling accepterar att respektera dess oberoende, suveränitet och territoriella integritet – redan den dag som är åter föreslå Vietnam undertecknandet av ett vänskaps- och icke-angreppsavtal. Demokratiska Kampuchebas ledare skulle underteckna ett sådant avtal i Phnom Penh eller Hanoi eller på någon annan plats, om Vietnam visar att det verkligen eftersträvar vänskapliga relationer till Kampuchea.

Men Vietnam fortsätter hårdnackat att eftersträva annekton av Kampuchea och sedan vidgad expansion i Sydostasien, och den expansionistiska stormakten söker bemäktiga sig Sydostasien som ett led i sin globala strategi. I det läget anstränger de sig att fortsätta sin aggression mot Kampuchea trots att Vietnam står inför allvarliga svårigheter. För närvarande genomför den vietnamesiska armén oupphörliga angrepp mot Kampuchea. Samtidigt håller Vietnam på att samla sina styrkor för att våga inleda ett nytt invasions- och angrepps företag av stor omfattning under den kommande torrperioden, som börjar i november. Den expansionistiska stormakten levererar sjövägen och via luftbro tusentals rådgivare och väldiga kvantiteter krigsmateriel för att förstärka Vietnam. Flera vietnamesiska divisioner som är förlagda på utländskt territorium bereder sig också att angripa Kampuchea vid lämpligt tillfälle. De provokationer och den oro som skapats av Vietnam vid den kinesiska gränsen på order av den expansionistiska stormakten är likaså avsedda att dölja dessa militära förberedelser. Den expansionistiska stormakten utnyttjar den vietnamesiska armén som sin legoarmé i Asien liksom den utnyttjar en annan legoarmé i Afrika i enlighet med den ödesdigra doktrin som utformades för tio år sen och som består i att utnyttja asiatiska förrädare för att bekämpa de asiatiska folken. Den leendets diplomati som Vietnam och den expansionistiska stormakten bedriver i Sydostasien kan lika lite som deras lögnaktiga propaganda dölja deras förberedelser till angrepp i stor skala mot Kampuchea under den kommande torrperioden.

I detta läge upprätthåller Kampuchebas folk och Revolutionära armé sin revolutionära vaksamhet. De utvecklar och stärker sin traditionella revolutionära heroism, accepterar att fortsätta göra stora offer, uthärda svårigheter och lidanden, övervinna hindren och beslutsamt hålla fast vid sin linje att försvara oberoendet och suveräniteten och lita till sina egna krafter. De fortsätter beslutsamt sin kamp för nationellt oberoende, för ära och nationell värdighet, för att försvara och för alltid bevara Demokratiska Kampuchea. I denna gärning uppfyller vårt folk på samma gång sin heliga nationella plikt och sin höga internationalistiska plikt. Kampuchebas folk och Revolutionära Armé behärskar situationen väl därför att förhållandena ständigt förbättras tack vare stöd och sympati från folken i Sydostasien, Asien och hela världen. Förra gången Kampuchebas folk tvingades bekämpa en angripare måste det börja med tomma händer och besegrade ändå den ledande imperialistmakten, dvs den amerikanska imperialismen och dess lakejer. Efter befrielsen, i en situation då folket stod inför en mängd svåra och allvarliga problem, har det med framgång försvarat Demokratiska Kampuchea och bevarat dess oberoende och territoriella integritet. I framtiden kommer det att vara i stånd att försvara sitt land med ännu större framgång.